

NIEUWE AVONTUREN

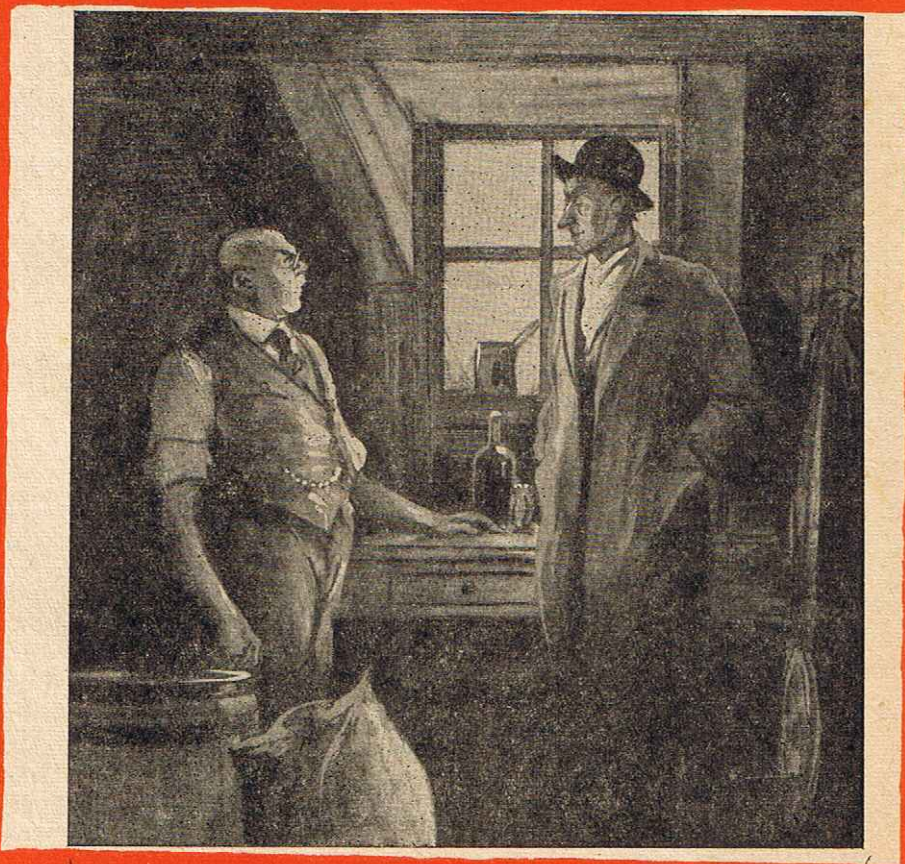
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een voordelig zaakje

Nr 2157

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een voordelig zaakje

HOOFDSTUK I

EEN MOOI AANBOD

De heer Nepomuk Fiddle zat in zijn particuliere werkkamer in zijn huis aan de Newark-Street en luierde. Dit behoorde geenszins tot de gewoonten van de heer Fiddle, want zelfs zijn vijanden — en hij had er velen — moesten erkennen, dat hij een harde werker was.

Zoals de heer Nepomuk Fiddle daar zat, achterover geleund in zijn gemakkelijke bureaustoel, met de handen over de buik gevouwen, een glimlach op het bleke, pafferige gelaat, zou men hem voor een eerwaardig rentenier kunnen houden, die niets anders te doen

had, dan op geregelde tijden zijn coupons te knippen en te verzilveren.

De kleine, lichtgrijze ogen waren half dichtgeknepen en zo had de beschouwer slechts ten halve kunnen waarnemen, dat er een sluwe, soms zelfs boosaardige uitdrukking in lag.

Tussen de lippen van Nepomuk Fiddle wipte een geweldig grote sigaar en telkens als hij er deze met een trage beweging uitnam, kon men zien, dat hij grote, zeer slecht onderhouden, gele tanden had, die hem ook al niet mooier maakten. Zijn oren waren zeldzaam

groot en stonden ver van zijn hoofd.

In vroeger tijden moest het hoofdhaar van de man rosblond zijn geweest, te oordelen naar het kleine randje, dat er nog over was, terwijl het overige van zijn schedel volkomen kaal was en glansde.

Nepomuk Fiddle was voor het overige goed gekleed; hij scheen veel zorg aan zijn toilet te besteden. Hij droeg een grijs colbert met lichtblauwe strepen, een zijden das, een liggende boord, wat noodzakelijk was omdat hij wegens zijn korte nek in een gewone dubbele boord zeker gestikt zou zijn, en op zijn neus hield zich een gouden pincenez in labiel evenwicht.

De heer Fiddle kon zo ongeveer een half uur hebben doorgebracht met overpeinzingen, die blijkbaar van zeer aangename aard waren, toen er even op de deur van het vertrek werd geklopt en er een haveloos gekleed oud mannetje binnentrad, dat de rol van boekhouder, kassier, eerste klerk en boodschappenloper vervulde en dat luisterde naar de naam van Kloek.

Hij bleef, met een sluwe uitdrukking op zijn gelaat, dicht bij de deur staan en mompelde op gedempte toon :

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle.

Fiddle schrok uit zijn halve sluimering op en riep ongeduldig :

— Ik versta je weer niet, Kloek. Waarom spreek je toch altijd, of je een hete aardappel in je mond hebt, man. Wat zei je ?

Het oude mannetje schraapte zijn keel en hernam toen, zo luid als hij kon :

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle.

— Dat hoef je niet zo hard te schreeuwen, Kloek. Ik ben niet doof, riep Fiddle kwaad. Wat is het voor een heer ? Heb je zijn naam niet gevraagd ?

— Jawel, mijnheer, hij heet Pinkerton.

— Wat is hij voor iemand ? Wat wil hij ?

— Hij komt u over zaken spreken.

— Wel, wel, over zaken ? Hm. Zo zo. Is het een reiziger, of zo iets ?

— Dat kan wel zijn.

Fiddle haalde de schouders op en bromde nijdig :

— Het zal toch weer geen bedel-partij zijn ? Een week geleden heb je ook iemand bij mij gelaten die waarachtig om geld kwam vragen voor een nieuw ziekenhuis. Lord Aberdeen was het ! Alsof ik geld te missen heb voor ziekenhuizen. Als ik zelf ziek wordt, zorgt er dan iemand anders voor mij ? Nonsens, stuur die man maar weg.

— Maar die man laat zich niet zo gemakkelijk wegsturen, klonk een hoge, schelle stem.

Fiddle wendde verschrikt het dikke hoofd in de richting van de deur en zag op de drempel een zeer lang man staan, mager, met een gezicht, dat er uitzag alsof de bezitter ervan maanden achtereen op een rookzolder had gelegen, uitgedroogd, flets, met een ziekelijke, loodkleurige tint.

Daar de ongewenste bezoeker zijn hoed reeds had afgenomen, kon men zien, dat hij dun, reeds grijzend haar had, ofshoon hij ternauwernood veertig jaar kon tellen.

Hij was gekleed in een lange, zwarte jas, die hem langer deed schijnen, dan hij in werkelijkheid was.

Onder de rechterarm hield hij een oude, versleten actentas geklemd.

Fiddle keek hem een ogenblik verwonderd en verontwaardigd aan en barstte toen uit :

— Hoor eens hier, mijnheer... hoe heet gij ook weer, ...dat is geen manier van doen. Men dringt niet op die wijze bij de mensen binnen. Als gij mij kent, zoudt gij weten, dat ik nooit op lijsten inteken, of aan dergelijke nonsens doe. Kloek, laat mijnheer even uit.

Reeds maakte Kloek een schuchter gebaar naar de deur, het armelijke hoofdje tussen de magere schouders getrokken, alsof hij een slag verwachtte, maar de bezoeker bleek zijn vak te verstaan. Hij kwam naar binnen, schoof Kloek met een grimmig lachje terzijde

en wendde zich tot Fiddle met de opmerking :

— Ik zeg het u in gemoede, mijnheer Fiddle, gij doet er verkeerd aan, mij weg te zenden. Gij zoudt er later grote spijt van hebben, daar ben ik zeker van. Ik heb u immers laten zeggen, dat ik zaken kom doen.

De bezoeker keek Fiddle hierbij op een zeer eigenaardige wijze aan.

Waarschijnlijk las deze iets in de blik van de magere man, dat zijn aandacht gevangen hield, want hij bedacht zich even en zei toen eensklaps vastbesloten :

— Het is goed, Kloek. Ga maar naar je kantoor en doe de deur achter je dicht.

— Ja, Kloek, je kunt wel heengaan, maar geef mij eerst een stoel, riep de zonderlinge bezoeker uit.

Kloek wierp eerst een schuwe, vragende blik op zijn meester, maar toen deze voor zich bleef kijken, trok hij de stoute schoenen aan en schoof de bezoeker een stoel toe, waarop hij haastig maakte dat hij wegkwam.

Pinkerton keek Fiddle een ogenblik met een onaangenaam grijnslachte op zijn vaal gezicht aan, ging zitten, plaatste de tas op zijn knieën en maakte de opmerking, doelend op Kloek.

— Niet veel meer dan vel over been, mijnheer Fiddle.

— Ik houd niet van dikke bedienden, bromde Fiddle. Ik veronderstel, dat gij niet hier zijt gekomen, om opmerkingen over mijn personeel te maken?

— Dat nu juist niet, mijnheer Fiddle, antwoordde Pinkerton grinnikend. O, ik weet zeker, dat gij over een half uur wel een andere toon tegen mij zult aanslaan.

— Zo ? Nu, dat zou mij zeer verbazen, hernam Fiddle, terwijl hij ongeduldig zijn dikke duimen over elkaar draaide. En vertel mij nu maar eens, wat gij mij te zeggen hebt.

— Daar begin ik aanstonds mee, mijnheer Fiddle, hernam Pinkerton bedaard. Het dient tot niets, ons te haasten. Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast.

— Een waar woord, mijnheer Pinkerton, en ik ken ook een goed spreekwoord, dat heet : De kruik gaat zolang te water, tot zij breekt. Wees zo goed om mij te zeggen, wat gij van mij wenst, anders zal ik u toch nog moeten verzoeken om mij van uw tegenwoordigheid te verlossen.

— Gij zult mij over een half uur smeken om te blijven, mijnheer Fiddle, hernam de vreemde bezoeker rustig. Ja, gij kijkt mij ongelovig aan, maar ik ken mijn mensen.

— Ter zake, riep Fiddle ongeduldig.

— Nu dan, om te beginnen, mijnheer Fiddle, gij zijt fabrikant, niet waar ?

Fiddle richtte zich half in zijn stoel overeind, trok zijn wenkbrauwen hoog op, en barstte toen uit :

— Zijt gij hier gekomen, om mij voor de gek te houden ? Gij verzekert, dat gij zaken met mij komt doen en gij stelt mij de vraag, of ik fabrikant ben ?

— Dat doe ik, omdat ik het gaarne uit uw eigen mond wilde horen bevestigen.

— Welnu dan, ja, ik ben fabrikant ?

— Van verduurzaamde levensmiddelen ?

— Verduurzaamde, soms ook verse.

— Ja, juist, verse en verduurzaamde levensmiddelen, herhaalde de bezoeker met zijn onaangenaam grijnslachje. Men had mij dus wel goed ingelicht. Uw fabriek is niet groot, niet waar ?

— Ik werk met zes man, antwoordde de fabrikant kortaf.

— Neem mij niet kwalijk, een bitter beetje. Nu, over een jaar werkt gij er met zes honderd.

Er trok een ziekelijke blos over het bolle gelaat van Fiddle, toen hij opmerkte :

— Ik hoop het, ik hoop het, mijnheer Pinkerton. Maar toch...

— O, ik ben er zeker van, mijn waarde heer, hernam Pinkerton bedaard. En weet gij, wie dat zal bewerkstelligen hebben ? De man, die hier tegenover u zit.

Fiddle keek zijn bezoeker even aan, alsof hij dacht, met een gek te doen te hebben, maar hij moest het zich wel

bekennen : de man had geen erg aangenaam uiterlijk, maar gek was hij zeker niet.

Pinkerton had hem een oogenblik peinzend aangekeken en hernam nu :

— Wij zeggen dus, dat gij een kleine fabriek hebt, en dat zes werklieden voor voldoende zijn. En toch, mijnheer Fiddle, het gaat u naar de vleeze. Gij zijt welgesteld, neen, waarom er doekjes om te winden : gij zijt rijk.

Fiddle was opgesprongen en keek de bezoeker met de grootste verbazing aan.

Toen fronste hij de wenkbrauwen en riep uit :

— Men heeft u verkeerd ingelicht, mijnheer Pinkerton. Ik klaag niet, dat is waar, maar rijk ben ik in het geheel niet.

— O neen ? Nu, dan heeft mijn vriend aan de beurs, die mij verzekerde, dat gij hem nog geen veertien geleden opgedragen had, om voor twaalf duizend pond sterling oliewaarden te kopen, mij zeker wat op de mouw gespeld.

Fiddle verbleekte en stotterde iets onverstaanbaars.

Toen barstte hij woedend uit :

— Kan men dan in niemand meer vertrouwen stellen ?

— Maar mijn waarde heer, gij hadt hem volstrekt geen geheimhouding opgelegd, zei Pinkerton op onschuldige toon. Het is toch geen halsmisdad, als men voor twaalf duizend pond sterling Mexicaanse Petroleum koopt ? Ik voer het alleen maar aan, om als bewijs te dienen, dat gij toch nog al tamelijk rijk moet zijn, om zulke grapjes te kunnen uithalen !

— Het was een speculatie, mompelde de fabrikant. Ik had het bedrag even goed kunnen verliezen !

— Praatjes ! viel Pinkerton hem in de rede. Die effecten staan te vast, om er in te speculeren ! Men speculeert er evenmin mee als met Engelse Staatspoorwegen ! Zij vormen een veilige belegging, dat is het, mijnheer Fiddle ! Neen, wordt nu niet kwaad, gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik, voor ik mij met u in relatie wilde stellen, eens

naar uw geldelijke omstandigheden geïnformeerd heb. Ik kan u de aankoop overigens slechts aanraden ; ikzelf heb op diezelfde dag bij diezelfde makelaar voor 30.000 pond sterling gekocht.

Fiddle schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en keek Pinkerton met een ongelovige, een weinig angstige blik aan.

Hij beschouwde zijn eenvoudige kleren, zijn lang niet zindelijke boord, zijn verschoten das, zot de man toch krankzinnig zijn ?

Pinkerton scheer te doorzien, wat er in de geest van de andere omging, want hij zij grijnslachend :

— Neen, mijnheer Fiddle, stel u gerust, ik ben volstrekt niet gek ! En liegen doe ik ook niet ! Hier hebt gij de effecten ! Ik heb ze met opzet bij mij gestoken, teneinde u te overtuigen, met de stukken in de hand, dat gij te doen hebt met een solvent zakenman !

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde daar een vette portefeuille uit, en nam hieruit enige papieren, welke hij Fiddle liet inzien.

Deze las uit de geschreven nota's terstond, dat zijn bezoeker inderdaad dezelfde effecten had gekocht, en riep verwonderd uit :

— Ik zie het, mijnheer Pinkerton ! Neem mij niet kwalijk, maar nu begin ik hoe langer hoe minder van de reden van uw bezoek te begrijpen ! Zoudt gij mij niet eens... ?

— Een oogenblik, mijnheer Fiddle ! Haast u langzaam ! Waaraan ik zou kunnen toevoegen : Haastige spoed is zelden goed ! Wij komen dadelijk ter zake. Ik achtte het echter nodig, u eerst van mijn solvabiliteit te overtuigen. Niet ten onrechte zegt het spreekwoord : « Twee Joden weten wat een bril kost ». Wij hervatten dus : Gij zijt fabrikant in levensmiddelen, gij werkt met zes man, en desniettemin hebt gij reeds een aardig fortuintje weten bijeen te garen. Dat zijn de feiten. U werkt zeker voornamelijk voor de export ?

Pinkerton had Fiddle bij het stellen van deze vraag scherp aangekeken, met een uitvorsende blik in zijn half dichtgeknepen ogen.

— Tamelijk veel ! antwoordde de fabrikant kortaf.

— Dat moet wel zo zijn. De zaak schijnt wel lonend te zijn !

— Zo tamelijk ! kwam Fiddle ten tweede maal.

— Natuurlijk ! Telkens een beetje ! Veel druppels hollen de steen uit. En nu het doel van mijn bezoek, mijnheer Fiddle, waarnaar gij waarschijnlijk zeer nieuwsgierig zult zijn.

— Inderdaad, mijnheer Pinkerton. Ik wil u niet verhelten, dat ik nog altijd niet begriip...

— Nog slechts even geduld en ik zal aan uw nieuwsgierigheid hebben voldaan.

Pinkerton had onder het spreken de tas op zijn knieën geopend en nam er een klein blikken busje uit, gelijk aan die, waarin men poederchocolade verpakt.

Hij nam er het deksel af, en zei glimlachend tot Fiddle, die verwonderd toekeek :

— Houd uw hand eens op, zo, opdat ik er wat in kan strooien.

De fabrikant stak zijn rechterhand uit, na haar te hebben gekromd en Pinkerton stortte er een weinig van de inhoud van het busje in uit.

Het was een tamelijk grof, wit poeder.

— Maak nu een vinger van uw linkerhand eens nat, en proef, beval Pinkerton.

De fabrikant aarzelde even en wierp een schuwe blik naar zijn brandkast, die in een hoek van het vertrek stond.

Misschien had hij wel eens gelezen van de moderne methodes, door sommige gauwdieven toegepast, misschien was het poeder wel vergiftigd.

Pinkerton scheen zijn gedachten te raden.

Hij haalde de schouders op, deed een flinke dosis van het poeder op zijn hand en wipte het naar binnen.

— Gij ziet dat het een volkomen onschuldig goedje is, zei hij toen. Proef nu.

Gerustgesteld, maakte Fiddle de top van zijn linkerwijsvinger nat, nam er wat van het poeder aan, en likte de top af.

Pinkerton had hem grijnslachend gadegeslagen en vroeg :

— Wat is dat ?

— Wat zou het zijn ? Het is suiker, antwoordde de fabrikant.

— Niet waar ? Daar smaakt het naar ?

— Het is suiker en niets anders, her-nam Fiddle.

— Er is een heel klein beetje suiker in, mijnheer Fiddle, ongeveer vijf procent en de rest... maar wacht eens even, vóór ik u verklaar, wat de rest is, moeten wij eerst eens verder spreken. Hebt gij een analyst ?

— Een analyst ? Wat zou ik daarmee aan mijn fabriek moeten doen ?

— Dat is waar. Wat zoudt gij wel met een analyst moeten uitrichten, her-nam Pinkerton met boosaardige spot. Men zou evengoed een inbreker als nachtwaker bij een juwelier kunnen aanstellen.

Fiddle verbleekte opnieuw, stond op en vroeg op gedempte toon :

— Wat wilt ge daarmee zeggen, mijnheer ?

— Kom, kom, dat weet gij zelf heel goed. Daarover zullen wij het aanstonds nog wel eens hebben. Laten wij eerst voortgaan.

Hij had een tweede busje uit de tas genomen, opende het, hield het onder de neus van de verwonderde fabrikant en vroeg :

— Waar ruikt dat naar ?

Pinkerton had een weinig van het bruine goedje, dat in het busje zat, op een schoon velletje papier uitgestort.

Fiddle doopte er de natgemaakte vingertop in, likte die behoedzaam schoon en zei vol overtuiging :

— Het smaakt ook naar cacao.

— Bravo. Welnu, mijnheer Fiddle, in dit poeder zit zelfs geen vijf procent cacao, er zit helemaal niets in.

Hij keek de fabrikant aan, met dezelfde eigenaardige blik, die Fiddle reeds eerder in zijn ogen had opgemerkt.

De fabrikant rook lont...

Hij ging langzaam zitten, keek zijn bezoeker enige tijd strak aan en begon toen, terwijl zijn stem een wat hese klank had gekregen :

— Zeg mij nu wat dat alles betekent, wat ik u verzoeken mag.

— Zeg mij eens eerst, mijnheer Fiddle, hebt gij zelf verstand van levensmiddelen ?

— Dat zou ik menen, antwoordde de fabrikant trots.

— Goed zo. Maar om deze cacao en deze suiker van echte te onderscheiden, zoudt gij tot een analyse uw toevlucht moeten nemen, nietwaar ?

— Als het geen echte suiker en geen echte cacao is, dan spreekt dat van zelf.

— Kunt gij het hier op dit ogenblik

— Ja, ik heb hiernaast een klein la-

boratorium, ik ben assistent geweest bij een chemicus en weet er wel wat van.

— Dant laat ik wat van dit poeder hier, gij kunt het later op uw gemak analyseren. Voor het ogenblik bied ik u aan, mijnheer Fiddle, u met mij te associëren, om deze suiker en deze cacao in zeer grote hoeveelheden in het groot te vervaardigen.

Geruime tijd bleef het zo stil in het grote vertrek, dat men niets anders hoorde dan het tikken van de ouderwetse klok, die op de schoorsteenmantel stond.

Het scheen lange tijd te duren, eer Fiddle voor zichzelf had uitgemaakt, welke houding hij zou aannemen.

Toen vroeg hij op een toon van gemaakte verontwaardiging :

— Hoe durft gij u met dat schandelijke voorstel juist tot mij wenden ?

— Omdat ik weet, dat gij vervalste levensmiddelen fabriceert en ze ook exporteert, antwoordde Pinkerton kalm.

HOOFDSTUK II

DE OVEREENKOMST

Een ogenblik scheen het, alsof Fiddle zich op zijn bezoeker wilde werpen. Hij beheerste zich echter en vroeg op schorre toon :

— Mag ik weten, mijnheer, waarom gij dit denkt ?

— Ik denk het niet alleen, mijnheer Fiddle, ik weet het zeker, antwoordde Pinkerton, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen. Ik heb vele connecties in diverse landen en zodoende heb ik ontdekt, dat er onder de sago, die gij bij honderden balen naar het buitenland door een stroman hebt laten uitvoeren, voor 15 % van het gewicht zand, en voor niet minder dan 45 % krijt in was. Wat hebt u mij daarop te zeggen ?

— Ik zeg dat het gelogen is, brulde Fiddle.

— Kom, kom, mijn waarde heer, wees verstandig. Het dient immers tot niets, om te ontkennen. Mijn informaties zijn te nauwkeurig. Denkt gij soms, dat ik mij hierheen zou hebben begeven, als ik niet heel zeker van mijn zaak was ? Gij zijt een levensmiddelenvervalser, maar daarvan maak ik u immers geen verwijt ? Ik kom u alleen het voorstel doen, een reusachtige slag te slaan, dat is alles. Maar van het ogenblik, dat gij weigert... zal ik mij tot een ander moeten wenden....

Pinkerton was vlug opgestaan, had zijn tas dichtgemaakt en zijn hoed gegrepen. Hij wendde zich naar de deur, toen Fiddle hem haastig in de weg trad.

— Een ogenblik, mijn waarde heer. Zoeven hebt gij immers zelf gezegd, dat haastige spoed zelden goed is. Gij moet niet zo driftig zijn; laten wij wat praten. Ga zitten. Rookt u ?

— Zelden en dan alleen mijn eigen sigaren, antwoordde Pinkerton. Maar als gij mij verlof geeft om op te steken, dan wil u daar gaarne gebruik van maken.

— Een glas sherry ?

— Merci, ik ben afschaffer. Als de wijn is in de man, is de wijsheid in de kan.

— Een waar woord, mijn waarde heer Pinkerton, een zeer waar woord, riep Fiddle uit, die eensklaps een geheel ander mens scheen te zijn geworden. Zijn oogleden knipperden, zijn dikke handen trilden en hij moest telkens een paar fijne zweetdruppels met zijn zakdoek van zijn slapen betten.

Toen beiden weer hadden plaats genomen, begon hij :

— Zaken zijn zaken, mijnheer Pinkerton. Oprechtheid tegen oprechtheid; ik zou wel eens van u willen weten, waarom gij dit zaakje niet zelf op touw hebt gezet.

— Ik doe het immers zelf, zei Pinkerton verwonderd.

— Maar waarom fabriceert gij die suiker en die cacao dan niet zelf?

— Wat een vraag. Omdat ik geen fabriek heb, antwoordde Pinkerton een weinig ongeduldig. Gij kunt gerust geloven, dat ik de grote winst niet met een ander zou willen delen, als ik zelf iets dergelijks had. Maar zoals de zaken er toe liggen, was het de eenvoudigste zaak van de wereld, mij tot een fabrikant te wenden, van wie ik met zekerheid wist, dat hij... een tamelijk ruim geweten had, waarmee hij het op een akkoordje zou weten te gooien en dat hij het met zijn fabrikaten niet zo nauw nam. En zeg nu eens, mijnheer Fiddle, of gij in beginsel bereid zoudt zijn, mijn voorstel aan te nemen? Ik weet, dat gij suiker en cacao fabriceert, waaraan een steekje los is, maar zij kunnen het niet halen bij dit goedje, dat zeker niet meer dan een half pond sterling aan fabricatiekosten per baal van 1000 kilo zal eisen.

— Een pond per duizend kilo? schreeuwde Fiddle zichzelf vergetend en met wijd opengesperde ogen. Dat is toch onmogelijk.

— Ik heb het nauwkeurig uitgerekend, mijnheer Fiddle.

— Maar zal men dan dat bedrog niet al te spoedig merken?

— Wel waarschijnlijk, antwoordde Pinkerton. Maar zo gauw zal het toch niet gebeuren, want gij hebt u zelf kunnen overtuigen, dat deze suiker en cacao, wat de smaak betreft, in het minst niet afwijken van de echte produkten. Het zal dus tamelijk lang duren, voor men bemerkt, dat zij alle voedingswaarde missen en tegen die tijd kunnen wij binnen zijn.

— Maar, vergeet gij niet de wetten op de vervalsing van levensmiddelen? vroeg Fiddle, terwijl hij zijn schurkachtige bezoeker schuw aankeek.

— Die vergeet ik niet, maar zij zijn alleen voor Engeland geldig en bovendien kan men ze ontduiken, als men maar de weg weet! Al is de waarheid nog zo snel, de leugen achterhaalt haar

wel, zou ik met kleine variant willen zeggen. Gij slaat dus toe?

— Voorlopig alleen in beginsel. Wij hebben nog niet over de voorwaarden gesproken.

— Wel, wij maken een behoorlijk contract op, mijnheer Fiddle. Wij sluiten een compagnonschap. Wij richten een Naamloze Vennootschap op tot vervaardiging van verduurzaamde en onverduurzaamde levensmiddelen, annex import en export. Wij worden dus compagnons en wij zijn de enige aandeelhouders.

— Prachtig. En de winst?

— Die wordt eerlijk verdeeld op het principe fifty-fifty.

— Een ogenblikje, mijn waarde heer. Ik breng toch de fabriek en mijn werkvolk in.

— Maar ik de uitvinding, hernam Pinkerton droogjes. En ik geloof wel, dat die, op de keper beschouwd, toch nog heel wat meer waard is dan uwe kleine fabriek. Trouwens, het staat aan u zelf, om het aan te nemen.

Opnieuw was Pinkerton opgestaan en maakte een gebaar, om naar de deur te gaan, maar Fiddle dwong hem weer tot zitten, en riep uit:

— Wat bent u toch haastig gebakerd, mijn waarde Pinkerton? Kan men dan geen vijf minuten rustig met u spreken? Gij laat iemand ook geen tijd, om rustig even na te denken! Half om half, zegt u? Welnu, aangenomen! Natuurlijk op deze voorwaarde, dat ik eerst het goedje, dat gij mij hier hebt laten proeven, analytisch kan onderzoeken.

— Dat spreekt vanzelf! Ik betwijfel echter, mijn goede heer Fiddle, of gij de juiste samenstelling wel zult kunnen ontdekken. Als gij er in slaagt, maak ik u mijn compliment. O, het is eigenlijk niet veel meer dan het ei van Columbus, men moet er maar opkomen. Het mooie van mijn uitvinding is, dat, naar het uiterlijk zowel als naar de smaak, mijn suiker precies suiker, en mijn cacao op cacao lijkt! Het oog, de tong, de reuk worden bedrogen, alleen de maag zal het bedrog kunnen ontdekken, maar

met de magen van onze afnemers houden wij ons niet op, niet waar?

Pinkerton liet weer zijn vals lachje horen en ditmaal stemde Fiddle gulhartig met hem in, tot zijn buik er van schudde.

Hij was joviaal geworden, en klopte zijn bezoeker op de schouder.

Toen riep hij uit:

— Pinkerton, kerel, daar moeten wij toch beslist wat op drinken. Als je dan niet van sherry houdt, wil je misschien een kop thee? Wacht eens, je moet bepaald kennis maken met mijn vrouw en dochter! Neen, spreek mij niet tegen, dat laat ik mij niet ontgaan! Wat drommel, zij moeten toch de aanstaande compagnon van hun echtgenoot en vader leren kennen.

Hij was reeds opgestaan en drukte op de knop van de electricische bel naast de deur.

Kloek stak zijn mager gezicht verschromt om de hoek van de deur.

— Hebt u gebeld, mijnheer Fiddle? vroeg hij.

— Welneen, Kloek, welneen, ik heb de belknop maar een beetje gekitteld! antwoordde Fiddle, die blijkbaar in een zeer vrolijke buis was. Ga eens naar mijn vrouw en zeg, dat ik mijnheer Pinkerton, mijn aanstaande compagnon aan haar en aan Mabel wil voorstellen.

Kloek wierp een schuwe blik op de bezoeker, die hij eensklaps als compagnon van zijn patroon hoorde noemen, en verdween haastig weer.

Fiddle had een nieuwe sigaar aangestoken, deed er een paar krachtige trekken aan, rammelde met het kleine geld in zijn zak, en vroeg toen, alsof het hem nu pas scheen in te vallen:

— Apropos, Pinkerton, zou dat zaakje nog al iets opleveren?

— Dat hangt er natuurlijk van af, op welke schaal wij de zaak op touw zetten, luidde het antwoord. Als het wat flink wordt aangepakt, kun je binnen een jaar rekenen op een zuivere winst van 20.000 pond!

— Per jaar? vroeg Fiddle met schitterende ogen.

— Per maand natuurlijk, domkop! antwoordde Pinkerton op minachtende toon.

— Per m... maand? stotterde Fiddle, terwijl zijn ogen uit zijn hoofd puilden. Is dat ernst?

— Volle ernst! Wat drommel, als men levensmiddelen vervalst, dan moet men het ook goed doen! Beter ten hele gedwaald, dan ten halve gekeerd! Ha! Ha!

Kloek keerde terug en zei:

— Het zal mevrouw aangenaam zijn, mijnheer Pinkerton te ontvangen.

— Wat zeg je, Kloek, ik versta geen woord, kwam Fiddle giftig.

— Het zal mevrouw aangenaam zijn, mijnheer Pinkerton te ontvangen! gilde Kloek zo hard hij kon.

De fabrikant ging dreigend op hem toe, maar reeds klapte de deur dicht.

Fiddle wendde zich tot Pinkerton en gromde:

— Ik weet eigenlijk niet, wat mij weerhoudt, die oude rekel er uit te gooien!

— Misschien is hij goedkoop? opperde Pinkerton grijnslachend.

— Dat is hij! Als dat niet het geval was, zou ik mij zeker geen ogenblik bedenken, gaf de fabrikant te kennen.

— Is hij goed voor zijn werk?

— Hij is ijverig genoeg! En bekwaam ook.

— Nu dan geloof ik niet, dat gij te klagen hebt! Apropos, weet hij van uw... kleine buitensporigheden af op het gebied van levensmiddelenfabrikatie?

— Dat geloof ik haast wel! Hij moet wel iets gemerkt hebben, al komt hij natuurlijk nooit in de fabriek! Maar hij zal wel zo verstandig zijn, geen woord te kikken, want hij weet, dat hij er onmiddellijk met een vaart uit zou vliegen, zodra ik mocht merken, dat het hem niet bevalt, of dat hij voornemens zou zijn te klappen. Trouwens, ik verzeker je, Pinkerton, dat het de levensmiddelencontroleur moeilijk zou vallen, mij te betrappen! En ga nu mee, ik wil je aanstonds aan mijn kleine familie voorstellen!

— Ik verlang niets liever, compagnon, maar ik zal niet lang kunnen blijven. Ik heb nog veel andere zaken te doen, en je weet wel, dat die altijd voor gaan.

— Dat weet ik. Ik zal je niet lang ophouden. Wat onze transactie betreft, praat daar zo weinig mogelijk over. Mijn dochter houdt er van die eigenaardige, bekrompen begrippen op na, en zij hoeft niet te weten, wat wij hier zijn overeengekomen!

— Wees maar niet bang, dat ik het haar zal mededelen! riep Pinkerton uit. De meisjes van tegenwoordig, praat er maar niet over. Hoe staat het met uw vrouw? Weet die iets?

Fiddle gaf zijn bezoeker en compagnon een knipoogje, en antwoordde toen:

— Voor haar fatsoen doet zij of ze volstrekt niets vermoedt, maar ze is een snuggere vrouw, en ze begrijpt natuurlijk heel goed, dat zij geen dure hoeden en mooie jurken en zo heeft kunnen kopen van mijn salaris als chemisch assistent, en evenmin als eigenaar van een klein fabriekje van levensmiddelen. Ze vraagt mij er echter nooit naar; ze is volstrekt niet nieuwsgierig uitgevallen. Als ik maar zorg, dat zij zomers een paar maanden naar een badplaats kan gaan, dat zij een vaste plaats in de opera heeft, en dat ik een maandauto voor haar kan betalen, dan is ze al heel blij; hoe ik aan het geld kom is haar tamelijk onverschillig, als ik het maar niet direct steel!

— En dat doe je niet, Fiddle! riep Pinkerton met zijn onaangenaam lachje uit. De buitenlanders zijn zo ver weg, nietwaar? Je kunt hen dus gerust krijt en zand in hun maag stoppen, zolang zij het maar even kunnen verdragen!

— Volkomen met je eens, Pinkerton, volkomen met je eens! grinnikte Fiddle. Ben je klaar?

— Ik ben tot je dienst!

— Kom dan mee!

Fiddle opende een deur, en liet Pinkerton een vertrek binnentreden, zon-

der enige smaak, maar tamelijk kostbaar gemeubeld.

Dit vertrek bleek de ontvangsalon te zijn, en mevrouw Fiddle, een zwaarlijvige dame in rode zijde gekleed, troonde op een sofa, maar was dadelijk opgestaan, toen de bezoeker binnentrad, en kwam hem met een ijsselijk vriendelijke glimlach op het dikke, rode gelaat tegemoet.

— Wat hoor ik daar, mijnheer Shackleton, gaat u zaken doen met mijn man?

— Ik hoop het genoeg te hebben, mevrouw, en mijn naam is Pinkerton, antwoordde de bezoeker.

— Neemt u plaats. Maar wacht, ik zal eerst even Mabel roepen. Waar blijft het kind nu toch? O, die meisjes van tegenwoordig, nietwaar?

— Diezelfde opmerking maakte mijnheer uw echtgenoot zoëven ook al, riep Pinkerton uit. Ik hoop, dat Miss Mabel niet bang voor mij is?

— Bang? Waarom zou zij bang zijn? riep Fiddle op joviale toon uit, terwijl hij Pinkerton opnieuw op de schouder klopte.

— Juist op dat ogenblik ging de deur open, en een jong meisje trad binnen, bij wier aanblik men zich verbaasd afvroeg, of zij wel inderdaad de dochter kon zijn van het lelijke mensenaar, dat haar het aanschijn had geschonken.

Zij had mooi, dikblond haar, dat in grappige krulletjes terzijde van haar rond gezicht viel, schitterende blauwe ogen en kersrode lippen, een gezonde tint en een hoog, blank voorhoofd.

Pinkerton maakte aanstonds een diepe buiging, en mevrouw Fiddle kraaide met haar liefste stem:

— Dit is nu mijn dochter Mabel, mijnheer Hammilton!

— Het is mij heel aangenaam met uw dochter kennis te maken, mevrouw, en mijn naam is Pinkerton, kwam deze.

— Mijn vrouw heeft een heel slecht geheugen voor namen, waarde Pinkerton, dat moet je haar maar niet kwalijk nemen, vergoelijkte Fiddle.

Hij nam zijn bezoeker terzijde, en vroeg in de richting van zijn dochter wenkend:

— Hoe vindt je haar?

— Superbe, mijn waarde Fiddle, dat is alles, wat ik zeggen kan!

— Nietwaar? riep Fiddle op trotse toon uit. Ja, de man, die haar krijgt, die kan van geluk spreken! Een zacht humeur, een voortreffelijke kookster, doet aan sport, maar niet overdreven, is huiselijk, en zal het geld niet over de balk gooien!

Pinkerton had tersluiks een blik op het mooie gezichtje geworpen, dat op dit oogenblik een trek van droefheid leek te vertonen, en hernam toen op zachte toon, terwijl zijn gelaat een loerende uitdrukking kreeg:

— En heeft zij haar keus al gedaan?

— Haar keus? herhaalde de fabrikant verwonderd. Wat bedoel je Pinkerton? Haar keus? Natuurlijk kies ik voor haar, wat dacht je?

— Neem mij niet kwalijk, amice, maar om je de waarheid te zeggen, ziet je dochter er toch niet naar uit, alsof zij voor zich zal laten kiezen.

— Ook niet door haar eigen vader? Dat zou wat moois zijn! riep Fiddle verontwaardigd uit, maar op gedempte toon.

Hij wierp een steelse blik op Mabel, die op dit oogenblik bezig was, met haar moeder enige verversingen gereed te maken, en vervolgde toen:

— Zij zal verstandig zijn en wel inzien, dat ik het goed met haar voorheb, als ik haar keuze leid!

— Maar, hebt gij dan nog in het geheel niet opgemerkt, dat zij een of ander jongmens de voorkeur geeft?

De fabrikant dacht even na, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste, en antwoordde toen:

— Zij tennist en zij roeit wel eens met een jonge vent, hij heet, geloof ik, Jack Palmer, en ze gaat ook wel eens met hem naar de schouwburg, maar dat doen de jonge meisjes tegenwoordig wel meer, zonder dat men daarin iets bizonders hoeft te zien! Maar, ik houd mijn ogen goed open,

dat verzeke ik je, en ik zou er wel een stokje voor weten te steken, als Mabel die jongen aanmoedigde!

— Waarom?

— Wat een vraag! Hij is zo arm als een kerkrat en met een arme jongen behoeft mijn dochter gelukkig nog geen genoeg te nemen.

— Dat spreekt vanzelf, hernam Pinkerton, terwijl hij de bevallige bewegingen van het jonge meisje, die in het geheel geen notitie van hem scheen te nemen, met een begerige blik in zijn ogen volgde. Je dochter moet een man hebben, die in staat is, haar iedere weelde te verschaffen, welke zij wenst, die al haar grillen kan inwilligen, die haar in zijde en fluweel kan kleden, en haar auto's en paarden kan geven, zoveel zij verkiest.

— Dat noem ik de spijker op de kop slaan, Pinkerton! riep Fiddle opgewonden uit. Zo beschouw ik de zaak ook! En ik zal wel zorgen, dat het zo wordt en niet anders!

Op dit oogenblik trad Mabel op de beide mannen toe, met een presentieblad, waarop twee glazen sherry stonden.

Zij bood de bezoeker, na hem een vluchtige blik te hebben toegeworpen, een glas aan, en zette het anders voor haar vader op een tafeltje neer.

Allen namen plaats, en men sprak over verschillende onderwerpen, totdat de bezoeker verschrikt opsprong en uitriep:

— Zo ziet men, waar het toe leidt, als men in aangenaam gezelschap vertoeft! Ik zou bijna een heel belangrijke afspraak gemist hebben! Dames, het was mij hoogst aangenaam, en ik hoop, dat gij mij zult toestaan, nog vaker van uw gezelschap te profiteren.

— U doet maar, of u hier thuis bent, mijnheer Chesterton — Pinkerton wil ik zeggen! riep mevrouw Fiddle met haar kraaistem uit. Mabel zal het ook prettig vinden, nietwaar? zo wendde zij zich tot haar dochter.

— Dat kan ik moeilijk zeggen, mamma, ik ken mijnheer Pinkerton immers volstrekt niet, zei het jonge

meisje kalm, terwijl zij de bezoeker met haar klare, blauwe ogen aankeek, alsof zij in zijn ziel wilde lezen.

— Goed geantwoord! riep Pinkerton vol geestdrift. Niet over één nacht ijs gaan, dat is ook mijn leuze! Men kent de boom aan zijn vruchten. Maar ik hoop toch binnenkort uit uw eigen mond te horen, dat mijn komst u niet geheel en al onwelgevallig is. Fiddle, nog een paar woorden met jou alleen.

— Ik ben tot je dienst, Pinkerton.

De nieuwe compagnon van de fabrikant nam afscheid van de beide dames, waarbij hij de hand van Mabel wel wat langer scheen vast te houden, dan volstrekt noodzakelijk was, en verliet het vertrek weer, om zich met Fiddle naar diens kantoor te begeben.

Daar gekomen zei Pinkerton:

— Ik geef je één dag, Fiddle, om het goedje te onderzoeken, dat ik je hier gebracht heb. Ik wed met je, dat je niet zult kunnen vaststellen, waaruit het precies bestaat. Maar dat weet ik zeker, echte suiker en echte cacao zul je er niet in vinden, haha!

— Dat is van minder belang! riep Fiddle uit. Als het er maar op lijkt. Kom morgen om dezelfde tijd terug, Pinkerton, als de analyse gunstig uitvalt, gunstig voor ons wel te verstaan, dan maken wij morgen dadelijk een contract op.

— Goed zo! Tot morgen dan!

— Tot morgen! Kloek, laat jij mijnheer Pinkerton eens uit!

Kloek bracht Pinkerton naar de voordeur, waarna deze zich haastig verwijderde.

Een tiental passen verder stond hij stil, wierp een blik op het huis, en mompelde tussen de tanden:

— Wacht jij maar, schurk! Je zult mij leren kennen! De informaties die Brand mij verschaft heeft, waren dus wel juist. Ja, mijnheer Fiddle, dat had je tien dagen geleden niet verwacht, toen je Lord Aberleem met lege handen weer liet vertrekken, ofschoon je op dat ogenblik juist weer gelukkig had gespeculeerd met je verfoeilijke knoeierij. Je hebt met Pinkerton kennis gemaakt, maar je zult John Raffles leren kennen!

HOOFDSTUK III

RAFFLES AAN HET VINKENTOUW

De Gentleman-Inbreker, want inderdaad was de gewaande Pinkerton niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, wiens naam maar al te bekend was op Scotland Yard, vervolgde haastig zijn weg, en vond op de hoek van het naburige park een fraaie auto op hem wachten.

Een krachtig gebouwd chauffeur zat achter het stuurwiel.

— Rijd mij tot op vijftig passen van het huis in Victoria Street, James, zei Raffles op zachte toon tot de reus.

De chauffeur knikte, Raffles stapte in, en de auto reed weg, om een half uur later stil te staan ongeveer in het

midden van de Victoria Street, waar Raffles uitstapte.

— Rijd nu door en wacht op enige afstand aan de andere kant van het huis mijnheer Brand en mij af.

Raffles ging haastig verder, en trad ten slotte aan de tuinzijde een oud huis binnen, hetwelk hij reeds lange tijd bezat, en dat hem van groot nut was geweest bij tæl van gevaarlijke ondernemingen.

Hij besteeg snel de trap naar de eerste verdieping, stak een klein portaal over, en opende een deur.

Een jonge man met een vrolijk, opgewekt gelaat en dik blond haar, sprong op uit de stoel bij het venster, waarin hij had zitten lezen, en trad Raffles tegemoet.

Het was Charles Brand, de trouwe vriend en metgezel van de Grote Onbekende, en deelgenoot van veel zijner avonturen.

— Blij, dat je er bent! riep hij, terwijl hij de hand van Raffles drukte. Alles goed gegaan?

— Zo goed als het maar kon!

— En, zijn mijn inlichtingen juist gebleken?

— Volkomen juist! Die Fiddle is inderdaad een grote schavuit, en het bleek aanstonds juist te zijn, wat je mij van hem verteld had, namelijk dat hij al geruime tijd op verfoeilijke wijze knoeit met de levensmiddelen, welke hij naar het buitenland exporteert. Ik moet je zeggen, Charles, ik ken bijna geen groter misdaad. Diefstal, inbraak, ja, en manslag in drift gepleegd, dat alles is minder afschuwelijk dan het bedrog met levensmiddelen. Dat die mensen daarginds geldelijk benadeeld worden, is natuurlijk nog het minste erge, maar het schreit ten hemel, dat zij hun kinderen denken te voeden met gecondenseerde melk, suiker, chocoladé, en andere levensmiddelen, die inderdaad volstrekt geen voedingswaarde bezitten, zodat de arme stumperdjes onvermijdelijk aan bloedarmoede gaan lijden net zolang tot zij uitgeput raken en misschien zelfs vroegtijdig sterven.

— Ging hij op je voorstel in?

— Hij trachtte eerst te ontkennen, dat hij knoeide, maar toen ik hem het vuur na aan de schenen legde en toen hij eenmaal... meende te weten, wat voor vlees hij in de kuip had, toen greep hij met beide handen toe.

Raffles stak een sigaret aan, deed een paar trekken, en vroeg toen:

— Hoe staat het eigenlijk met de financiële omstandigheden? Is het de moeite waard, om mij nog verder met de kerel te bemoeien?

— Ongetwijfeld! Ik heb uitgevonden, dat hij een kapitaal moet bezitten van minstens 50.000 pond sterling.

— Maar, dat bedrag heeft hij natuurlijk niet geheel in zijn brandkast.

— Aan effecten wel, al is het dan niet in contanten. En effecten kan men verzilveren.

— Zou hij dus alles thuis bewaren?

— Een zeer groot deel tenminste. Hij is zeer wantrouwend uitgevallen, en hij wil niet weten, dat hij rijk is.

— Nu, in ieder geval zou ik de man, al is hij een schurk, niet alles willen afnemen! mompelde Raffles.

— Gewetensbezwaren ten aanzien van een levensmiddelenvervalser? vroeg Brand verbaasd.

— De zaak is, Charles, de man heeft een dochter.

— Wel, verandert dat iets aan de zaak?

— In zekere zin wel! Zij heeft een voortreffelijke indruk op mij gemaakt, de kleine Mabel.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan, en zei toen, even de schouders ophalend:

— Ik heb het al gezien, dan zullen wij deze zaak maar van de lijst afvoeren, er komt niets van.

— Nu, dat is wel wat hard van stapel gelopen, hernam Raffles glimlachend. In ieder geval wil ik haar nader leren kennen en al was zij een engel, dat zal mij toch niet weerhouden, haar schurkachtige vader een straf toe te dienen, die hem lang zal heugen.

— Waarom geef je de kerel niet eenvoudig aan, zodra je het contract in handen hebt?

— Omdat ik dan niet alleen hem, maar ook zijn gezin in het ongeluk zou storten, en al gebeurt het maar al te vaak, dat de goeden met de kwaden moeten lijden, in dit geval zou ik dat toch wel gaarne willen voorkomen.

— Waarom breng je dan de man niet eenvoudig een nachtelijk bezoek, en haalt zijn brandkast leeg? vroeg Brand. Je weet nu wie hij is, en je zoudt op die wijze heel wat lastige omslag kunnen uitsparen.

— Toegegeven, maar ik zou tevens de gelegenheid missen, nader kennis te maken met dat mooie meisje!

— Ben je daar dan zo op gesteld? riep Brand verwonderd uit. Dat is waarlijk wat nieuws.

— O, ga wat k je bidden mag, geen roman uitspinnen, Charles! zei Raffles met een afwerend gebaar. Ik vind het meisje belangwekkend, alleen omdat zij blijkbaar niet in de omgeving thuis behoort, en, omdat haar vader klaarblijkelijk aanstalten wil maken, haar aan de een of andere rijke pretendent te koppelen, onverschillig of hij een gewetenloze fortuinzoeker is of niet.

— En wie zou dat zijn?

— Wel, Pinkerton bijvoorbeeld!

Brand slaakte een kreet van verbazing, en keek Raffles met grote ogen aan.

— Is je dat ernst? vroeg hij toen. Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Volstrekt niet! Ik liet doorschermen, dat Mabel een rijke man moest hebben, en toen keek de oude schurk mij aan op een veelzeggende manier, die maar voor een enkele uitlegging vatbaar is.

— Maar, dat zou dan een heel intrige worden! riep Brand lachend uit.

— Wel, daarin voel ik mij juist thuis! hernam Raffles. Wat zou mijn beroep mij waard zijn, als ik er niet nu en dan een romantisch tintje aan kon geven? Zeker, ik pleeg diefstallen, ik breek brandkasten open, teneinde mij

het nodige geld te verschaffen, om ongelukkigen en behoeftigen te kunnen helpen, maar de romantiek verleent pas de ware aantrekkelijkheid aan mijn ondernemingen. Stel je eens voor, Charles, dat dat jonge meisje nu eens het oog had laten vallen op... een arme jongen! Dat is niet ondenkbaar, is het wel?

— Welneen, dat is zeer goed mogelijk. Naar wat ik van dat jonge meisje zelf reeds vernomen heb, geeft zij volstrekt niets om geld.

— Welnu, dan hebben wij daar reeds het gegeven voor een heel drama. De vader, en waarschijnlijk ook de moeder, wensden een rijke echtgenoot voor hun dochter; zij zelve echter heeft een arme knaap uitverkoren, die als enige rijkdom zijn frisse jeugd en een paar heldere ogen heeft. En stel je nu eens verder voor, dat ik die rijke echtgenoot zou zijn.

— Dat is immers nonsens, Edward! riep Brand uit. Waartoe zou dat moeten leiden? Toch niet tot een huwelijk?

— Dat is dwaasheid. Neen, zover zou ik het drama natuurlijk niet doorvoeren. Alles heeft zijn grenzen. Maar als ik mij daar ten huize van Fiddle als huwelijkspretendent weet binnen te dringen, dan krijg ik een zeer schone gelegenheid, het meisje behulpzaam te zijn bij de plannen, die haar vader juist wil verijdelen.

— Heb je daarover dan al met hem gesproken?

— O, ja, hij was dadelijk frèrè et compagnon met mij. Hij vertrouwde mij toe, dat hij de keuze van echtgenoot wel voor zijn dochter zou doen, dat zij zelve niets te vertellen had, en dat zij op goede voet stond met een zekere Jack Palmer.

— Jack Palmer! Jack Palmer! mompelde Brand. Wacht eens even, wel zeker, ik heb die naam al gehoord, toen ik onderzoek deed naar het verleden van Fiddle. Wel, Jack, dat is een jongeman, die als tweede assistent werkzaam is in een chemisch laboratorium.

— Misschien hetzelfde waar Fiddle zelf werkzaam is geweest?

— Zo is het ook!

— Dan zul je mij een groot genoegen doen, Charles, eens een onderzoek in te stellen naar de antecedenten van die Palmer. Gevoelt het jonge meisje iets meer voor hem dan gewone vriendschap, zijn die twee het met elkaar eens, dan zal ik er voor zorgen, dat zij met elkander trouwen, al waren er tien Fiddles om het te beletten. Dan zal ik weer eens als voorzienigheid optreden, al ware het slechts bij wijze van afwisseling. Een delicaat genoegen, Charles, de vader bestelen, en tevens zijn dochter aan de man helpen, die zij liefheeft.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar ik geloof, dat je wel wat te hard van stapel loopt, merkte Brand glimlachend op. Wij weten immers volstrekt niet, of Mabel iets voor die Palmer voelt dan gewone vriendschap. En al was het zo, denk maar niet, dat je het zo gemakkelijk met de oude en zeer sluwe kerel, en koppig als een muilezel, wat hij zich eenmaal in het hoofd gezet heeft, dat gebeurt ook, al zou de onderste steen boven moeten komen, klaar komt. Als hij mocht bemerken, dat zijn dochter tegen zijn zin zou willen trouwen, dan zal hij alles in het werk stellen, om haar dat te beletten, wees daar maar zeker van.

— Hij zal haar in ieder geval niet kunnen dwingen te trouwen met een man, die zij niet hebben wil, en dat is al heel veel gewonnen, hernam Raffles kalm. En dan, er bestaat nog een plaatsje, dat Gretna Green heet. De jongelui kunnen daar trouwen, zonder de toestemming van de ouders te behoeven, en, eenmaal getrouwd zijnde, behoeven zij de wraakzucht van Fiddle niet meer te vrezen.

— Alles goed en wel, maar dan moeten zij daar maar eerst zien te komen.

— Ik zal hen helpen, hernam Raffles bedaard. Dan hebben zij zeker een goede hulp. Nog iets?

Brand keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, en antwoordde toen:

— Neen, niet meer! Ik zal maar zwijgen, je hebt het nu eenmaal in je hoofd gezet, en dan valt er verder niets meer aan te doen. De gevolgen komen natuurlijk voor jouw rekening!

— Mijn hemel, Charles, je vat de zaak wel wat te tragisch op, riep Raffles lachend uit. Jij kent die Fiddle niet, zoals ik hem in dat ene uur heb leren kennen. Zeker hij zal woedend zijn, omdat men hem voor de gek heeft gehouden, hij zal misschien weigeren, zijn dochter een huwelijksgift mee te geven, maar daarbij zal het blijven, hij zal er zeker niet aan denken, de wraakzuchtige vader uit een drama van Sardou of Dumas te spelen.

— Ik hoop het, hernam Charles droogjes. Maar volgens mij zou de eenvoudigste en ook de veiligste weg zijn, zonder omslag de brandkast van die schurk leeg te halen, en ons niet verder om hem te bekommeren.

— Het zou waarschijnlijk het eenvoudigste zijn, Charles, dat erken ik, maar het zou onrechtvaardig zijn tegenover dat jonge ding. In ieder geval draagt zij geen schuld aan de misdadige praktijken van haar vader. Zij lijkt mij een heel eenvoudig, weinig eisend meisje toe, dat volstrekt niet geeft om overdadige opschik, frivole genoegens en andere kostbare liefhebberijen, en dat eigenlijk volstrekt niet het schepseltje is, dat een schatrijke man van node heeft. Integendeel, ik geloof, dat zij het gelukkigst zou worden met een eenvoudige jongen, niet al te dom, en die handen aan het lijf heeft. Het blijft dus afgesproken, je doet een onderzoek naar Jack Palmer, en je deelt mij zo spoedig mogelijk het resultaat mee. Wat mij betreft, ik blijf de rol spelen van de gewetenloze levensmiddelenknoeier, dingende naar de hand van Mabel.

— En veronderstel eens, dat zij bij nadere kennismaking jou boven Palmer gaat stellen?

— Zulke dwaze dingen veronderstelt men niet, Charles, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Kijk mij eens aan zoals ik er thans uitzie! Daarbij heb ik mij een hatelijk lachje aangewend, ik zit ook niet al te fraai in de kleren en wat

mijn karakter betreft, ik kan mij vergissen, maar ik geloof, dat Mabel het al doorzien heeft.

HOOFDSTUK IV

AMORS MINNESPEL

Er waren twee dagen verlopen, sedert zich het voorval had afgespeeld, in de vorige hoofdstukken beschreven.

Er was een behoorlijk contract opgemaakt, geheel in de vorm, waarbij de heren Nepomuk Fiddle en Joseph Pinkerton partij waren, dat het nodige aantal artikelen bevatte, en dat Fiddle wel tienmaal had overgelezen, alvorens hij er eindelijk zijn handtekening had onder gezet, uit vrees, dat men trachtte hem te bedriegen.

Het stuk was echter door een voortreffelijk rechtgeleerde opgesteld, en die was niemand anders dan Charles Brand, bewonderenswaardig in de rol van de zaakgelastigde.

Aldus tegenover elkander gebonden, begonnen de beide mannen hun zaken. Wat de analyse betreft van de zogenaamde cacao en de volstrekt waardeloze suiker, Fiddle had ontdekt, dat er zich inderdaad al bitter weinig van deze stoffen in de monsters bevond, welke zijn compagnon bij hem

had achtergelaten, hoewel de smaak zeer goed was te noemen.

Maar waaruit het goedje dan eigenlijk wel was samengesteld, dat had zelfs de nauwkeurigste analyse hem niet vermogen te leren.

Wel had hij er een groot percentage uiterst fijngemalen steengruis, tot poeder gestampte cacaoschillen en koffiebonen, en saccharine in gevonden, maar waardoor Pinkerton de smaak en de geur van de stof had weten na te bootsen, dat ontging hem.

Trouwens, hij stelde hierin bitter weinig belang, van het ogenblik af dat de winst gedeeld zou worden.

Wel had hij getracht, zijn compagnon het geheim van de samenstelling te ontlokken, maar de gewaande Pinkerton had zijn lelijk lachje laten horen, en gezegd:

— Later, later misschien mijn waarde. Laten wij de zaak vooral niet overhaasten. Misschien staan wij later wel eens onder omstandigheden tegenover

elkaar, die mij doen besluiten, mijn kostbaar fabrieksgeheimpje aan u te openbaren. Voor het ogenblik zult gij moeten toestaan, dat ik eigenhandig de bestanddelen voor het fabrikaat meng, die er suiker en cacao van maken. Ik wil u niet verhehlen, dat gij, in plaats van het steengruis, dat ik gebruikt heb, evengoed krijgt kunt nemen, alleen is dat wat duurder. Alles is goed, mits vermengd met de stoffen, waarvan ik de uitvinder ben. Neemt gij met deze voorwaarden geen genoegen, het spijt mij, maar dan kunnen wij wel aanstonds onze genootschap weer ontbinden.

— Maar dat zeg ik toch niet! riep Fiddle verschrikt uit. Gij zijt altijd zo driftig, mijn waarde Pinkerton. Behoud uw geheim gerust, totdat gijzelf het ogenblik gekomen zult achten, het mij mede te delen.

— Zo mag ik het horen. En nu zal het noodzakelijk zijn, dat ik uw fabriek eens bezichtig.

En zo waren de beide compagnons naar de kleine fabriek gegaan, die zich op enige afstand van het woonhuis bevond, en die, eigenlijk gezegd, niet veel meer was dan een grote stenen schuur.

Er stonden een mengmachine, een pletmolen, een oven, een machine om op zeer snelle wijze blikjes met groenten te kunnen vullen en automatisch dicht te solderen, een grote pan, die wel duizend liter kon bevatten, en die bestemd was voor het koken van verduurzaamde groenten, en nog een paar andere machines.

Aan een der einden van de werkzaal bevond zich de grote aanrechtbank, waar de groenten gesorteerd en gehakt werden, en juist daartegenover was een grote bewaarplaats, waar talrijke zakken met allerlei levensmiddelen waren opgestapeld.

Maar op de zolder, in een afgesloten vertrek, was de «geheime werkplaats», zoals Fiddle het grinnikend uitdrukte.

Daar ontsprong de eigenlijke bron van zijn rijkdommen, daar zond hij zijn vervalsingen uit en daarop stond de zakkenvulmachine, waarmede hijzelf, geholpen door twee vertrouwde

werklieden, de gonjezakken met vervalst meel, suiker en thee vulde.

Raffles had een blik om zich heen geworpen, en op zachte toon de opmerking gemaakt, terwijl er een minachtend glimlachje om zijn lippen speelde:

— Ik wil je niet kwetsen, mijn waarde Fiddle, maar het is niet veel zaaks, vriend. Tenminste voor lieden zoals wij zijn. Nu, wacht maar, over een jaartje spreken wij elkaar nader. Voor het ogenblik is het voldoende, wij kunnen het er mee doen. Maar ik voorspel je, dat al over een paar maanden de ruimte veel te klein zal blijken.

Fiddle had zich opgewonden in de dikke handen gewreven, en van dat ogenblik af had hij er op aangedrongen, dat zijn compagnon aanstonds een aanvang zou maken met het samenstellen van de suiker en van de cacao, die zo spoedig mogelijk met duizenden balen tegelijk naar die ezels van buitenlanders moesten worden verzonden.

Maar dat strookte volstrekt niet met de plannen van Raffles.

Hij was het spel begonnen, maar geenszins met het voornemen, er ooit ernst van te maken.

Hij wist zeer goed, dat een gewetenloos man met zijn uitvinding miljoenen zou kunnen verdienen, maar liever zou hij zichzelf dadelijk bij de politie hebben aangemeld, dan zelf tot iets dergelijks de hand te lenen.

Hij moest tijd winnen, hij wilde Mabel en Jack Palmer goed leren kennen en moest er dus wel wat op verzinnen, om de inhalige schurk, wie hij een lesje wilde geven, geduld te laten oefenen.

En het klonk dan ook volstrekt niet onaannemelijk, toen hij te kennen gaf, dat hij weliswaar een kleine hoeveelheid van de stoffen bezat, die met het krijt of de gemalen steen vermengd moesten worden, maar dat zij zelfs niet voldoende zou zijn, om er een paar zakken cacao mee te vullen.

Om die stoffen in het groot aan te maken, zou een speciale machine vervaardigd moeten worden, volgens zijn

aanwijzingen, en die een plaatsje zou vinden in de fabriek.

Dan zouden er leveranciers van de grondstoffen gezocht moeten worden, die de goedkoopste aanbiedingen zouden doen, en dan zou het nog enige tijd duren, alvorens men een voorraad had, groot genoeg, om aan het werk te kunnen gaan.

Raffles had hem als de kortste tijd een maand genoemd, en ofschoon de fabrikant dit heel lang vond, hij zag toch wel in, dat het niet anders zou gaan.

Wat Raffles betreft, hij was er van overtuigd, dat hij zelfs niet het derde deel van die tijd zou nodig hebben, om zijn plannen te volvoeren.

Reeds op de avond van de derde dag bracht hij een bezoek aan de familie Fiddle, dat hij zo lang mogelijk rekte, als hij slechts durfde wagen, en hij scheen een uitstekende indruk te hebben achtergelaten, tenminste bij de fabrikant.

Toen het echtpaar die avond, nadat de gast vertrokken was, alleen was, begon Fiddle, nadat beide enige tijd gezwegen hadden, ieder in zijn eigen gedachten verzonken:

— Wel, wat zeg je van mijn compagnon, Sophie?

— Een charmante jongen! antwoordde de vrouw van de fabrikant.

— Nu, jongen is misschien wat overdreven, hij heeft mij gezegd, dat hij 43 is.

— Welnu! Dat is een prachtige leeftijd. Weet je, wat mij verwondert? Dat een man van die capaciteiten al niet lang getrouwd is.

Weer heerste er enige ogenblikken zwijgen.

Toen hernam de fabrikant langzaam, terwijl hij zijn vrouw veelbetekenend aanzag:

— Misschien doet hij dat nog wel eens.

— Hij zou in ieder geval een heel goede partij zijn.

— Dat beloof ik je. Een knappe kop.

— Schatrijk!

— Of die het tenminste worden kan.

— Recht van lijf en leden.

— Een man, die op de kleintjes past.

— Een aardige prater.

— En ten overvloede een man, die mij aan een fortuin kan helpen.

Mevrouw Fiddle, die bezig was, zich van haar kousen te ontdoen, hief snel het hoofd op, en vroeg, met een eigenaardige klank in haar stem:

— Jou?

— Natuurlijk mij!

— Maar daar heeft een ander toch niets aan?

— Dat spreekt vanzelf. Kom vrouw, laten wij elkaar niet voor de mal houden, wij denken immers hetzelfde.

— Dat geloof ik ook, Nepomuk.

— Hij zou een prachtige man voor ons kind zijn.

— Als geknipt, Nepomukje.

— Bedenk eens, dat hij, als wij hem Mabel geven, mij zijn fabrieksgeheim zal mededelen.

— Maar, zal hij haar willen hebben? vroeg mevrouw Fiddle met twijfel in haar stem, en zij liet zich tussen de dekens glijden, zodat het eikenhouten bed er van kraakte.

— Wat? Zou er iemand te vinden zijn, die Mabel niet zou willen hebben? riep de fabrikant verontwaardigd uit. Dat zou wat moois zijn. Zij is een ware schoonheid, en ik laat haar toch niet met lege handen gaan, tenminste wanneer zij mijn zin doet.

En na deze opmerking te hebben gemaakt, stapte mijnheer Fiddle op zijn beurt in het bed, en draaide de schakelaar van het kleine elektrische lampje om.

En in de heersende duisternis lieten de echtelieden, ieder voor zich vol ingenomenheid, hun gedachten gaan over het schitterende plan, hetwelk zij zo even vluchtig hadden aangeroerd, tot dat de slaap hun ogen toedrukte.

De volgende dag, omstreeks elf uur in de ochtend, wilde Raffles juist aan de bel trekken van het huis van de heer Fiddle, toen de voordeur geopend werd en Mabel, gekleed om uit te gaan, en die bezig was, haar handschoenen aan te trekken, voor hem stond.

Het jonge meisje keek hem met haar klare, blauwe ogen, enige ogenblikken uitvorsend aan, scheen toen een besluit te nemen, overtuigde zich, dat nog niemand wist van de komst van de gewaande Pinkerton, en vroeg op zachte toon, terwijl zij de deur sloot:

— Hebt gij enige ogenblikken voor mij, mijnheer Pinkerton?

— Voor u, Miss? Wat een vraag! Mijn hele leven als gij wilt!

— Een paar minuten zullen voldoende zijn, hernam het jonge meisje koeltjes. Wees dan zo goed, mij even te volgen.

Zij stak de vestibule over, en opende de deur van een kleine ontvangkamer, waar men wel eens bezoekers van de fabrikant liet wachten.

Zij sloot de deur, wees Raffles zwijgend een stoel aan, bleef zelve staan, en scheen een moeilijke strijd met zich zelf te hebben.

Haar gezichtje was bleek geworden, toen zij begon:

— Mijnheer Pinkerton, ik ben blij, dat ik in de gelegenheid ben, onder vier ogen een paar woorden met u te kunnen wisselen.

— Geloof mij, Miss, als ik u zeg, dat ik zelf...

— Om hemelswil geen laffe complimentjes, viel Mabel hem in de rede. Daartoe is het thans niet te tijd. Wat ik met u te bespreken heb, is van grote ernst. Zeg mij eens, mijnheer Pinkerton, gij hebt een contract met mijn vader gesloten, nietwaar?

— Zo is het, Miss! Wij zijn compagnons geworden. Wij drijven thans te samen de zaken van uw vader.

— Gij hebt de aard van die zaken toch wel goed verkend, nietwaar? vroeg Mabel, terwijl zij nog meer verbleekte.

— Wat bedoelt gij, Miss?

— Kom, dat weet gij heel goed. Gij hebt niet met een domme gans te doen. De hemel weet, hoeveel pijn het mij doet, van mijn eigen vader te moeten getuigen, dat hij... praktijken bedrijft, die hem met de strafrechter in aanraking zouden kunnen brengen als ze uitlekken, of in ieder geval naam

in opspraak zouden kunnen brengen. Maar waarom zou ik het tegenover u ontkennen, die het immers heel goed zelf weet?

— Ik verzeker u, Miss...

— Tracht niet het te ontkennen. Ik heb reeds sedert een paar dagen begrepen, van welke aard het compagnonschap is, dat gij met mijn vader hebt gesloten. Welnu, mijnheer Pinkerton, ik smeed u om die overeenkomst te ontbinden. Wat gij doet is gemeen, is laag, is misdadig. Ik ken niets ergers. En ik wilde, dat ik u kon duidelijk maken, hoe ik er onder lijd, dat mijn eigen vader bij verschillende gelegenheden dergelijke dingen heeft gedaan. Maar dat valt in het niet bij hetgeen hij thans met u tezamen gaat ondernemen. Het geldt nu een langzame vernietiging van honderden, misschien duizenden onschuldige kinderen...

— Kom, Miss, gij overdrijft! mompelde Raffles.

— Ik overdrijf niet! riep Mabel met vlammeende ogen uit, terwijl een blos van opwinding haar tedere wangen kleurde. Het is slecht, wat gij doet! Zoek een ander slachtoffer uit, maar laat ons met rust. Als dan de vermaning van een jong meisje geen vat op u heeft, als gij niet wilt erkennen, dat gij een misdaad begaat, als uw geweten u niet luide toeroept, dat gij een moordenaar zijt, ja, een moordenaar! doe het dan alleen. Misschien komt mijn vader nog tot inzicht, wanneer gij de overeenkomst verbreekt.

Niet zonder moeite had Raffles zijn aandoening weten te bedwingen bij het vernemen van deze woorden, wellend uit een edel meisjeshart.

Voorlopig echter moest hij zijn rol voortspelen, en daarom zei hij, met een zuurzoet lachje:

— Neem mij niet kwalijk, Miss, maar zaken zijn zaken. Van dergelijke dingen hebt gij geen verstand. Ik zeg altijd maar, «Schoenmaker houd je bij je leest»; het contract met uw vader is getekend, gezegeld, gelegaliseerd; het kan niet krachteloos worden gemaakt, tenzij een van de partijen het moedwillig zou willen verbreken. en

zich daardoor zou blootstellen aan alle gevolgen, die er uit voortvloeien.

— Maar hebt gij dan in het geheel geen geweten? riep het jonge meisje uit. Ziet gij dan niet in, dat gij ons ongelukkig zult maken?

— Dat zie ik zeker niet in, Miss! hernam de gewaandè Pinkerton grof. Noemt gij het iemand ongelukkig maken, als hij hem een fortuin in de schoot komt werpen?

— Bloedgeld!, kreet het jonge meisje. Door misdaad verkregen geld! Ik wil er niets van, hoort gij, ik veracht het. Al zoudt gij mij willen bedelven onder de millioenen, ik zou het met minachting van mij werpen. O, te denken, dat daar ginds in vol vrouwen arme lieden levensmiddelen kopen, soms met grote opoffering, om er hun kleine lievelingen mede te voeden, en dat zij steengruis krijgen, krijt, zand! Het is te afschuwelijk om er aan te denken, en kort en goed, mijnheer Pinkerton, gij zult hier een einde aan maken!

— En, als ik weiger, Miss?

— Dan... dan...

Mabel had de hand naar het hoofd gebracht, en viel op een stoel neer.

Zij begreep maar al te goed, dat zij de overeenkomst onmogelijk openbaar kon maken, zonder haar vader in het verderf te storten.

En die kerel tegenover haar, die daar zat met zijn vals lachje, en haar met zijn halfdichtgeknepen ogen vol begeerte aanzag...

Zij beheerste zich zo goed mogelijk, stond weer op, en zei op ijskoude toon:

— Het is goed, mijnheer. Ik weet nu, wat mij te doen staat. Wij zullen ons gesprek als geëindigd beschouwen. Maar niet zonder dat ik u gezegd heb, dat ik u haat, zoals ik niet wist, dat ik iemand zou kunnen haten.

Zij had de deur geopend, wees met een gebiedend gebaar, dat een koningin haar kon hebben benijd, naar buiten, en beval op scherpe toon:

— Maak dat gij wegkomt!

En Raffles ging, met moeite in zijn

rol blijvend, want het liefst had hij het jonge meisje de hand gekust.

Nu echter lag er een vals lachje op zijn gezicht, en toen hij weer bij de voordeur stond, werdde hij zich naar het jonge meisje om, en zei:

— Wij spreken nog wel eens nader met elkaar, Miss!

— Hij ging het huis uit, stelde zich verdekt op, wachtte tot Mabel zelve naar buiten kwam, hetgeen nog bijna een half uur duurde, waaruit Raffles opmaakte, dat zij eerst nog een gesprek met haar vader gevoerd had, en zag haar toen naar buiten komen, nog altijd bleek en blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi.

Hij zag, hoe zij even zoekend rondkeek, vervolgens een taxi wenkte, de chauffeur blijkbaar een adres opgaf, en in de wagen plaats nam.

Raffles haastte zich, op een andere huurauto toe te snellen, en riep de chauffeur toe:

— Volg die wagen, en verlies hem in geen geval uit het oog. Niet te dicht bijkomen, en langzaam voorbij rijden, als de auto daarginds stilstaat. Een goede fooi als je je werk goed doet.

De chauffeur knikte en Raffles stapte in.

De rit duurde nauwelijks een kwartier.

Toen begon de wagen eensklaps langzamer te rijden, en Raffles, die voortdurend naar buiten had gekeken, zag de auto van Mabel stilhouden voor een vrij groot huis, waarvan de brede buitendeur openstond.

Het meisje, dat hier goed de weg scheen te weten, was reeds uit de auto gesprongen, had de chauffeur betaald, en was snel het huis binnengegaan.

Zoals Raffles de chauffeur verzocht had, reed zijn auto langzaam voorbij, maar hij klopte tegen de voorruit, wenkte om te stoppen, stapte uit, en zond hem met een goede fooi weg.

Daarop ging hij langzaam het huis binnen, en ging op de portier toe, die met de handen op de rug heen en weer liep.

— Hier woont zeker een zekere mijnheer Jack Palmer? vroeg hij de man, terwijl hij hem een geldstukje in de hand drukte.

— Vierde verdieping, gang A, derde deur rechts, dreunde de portier op, terwijl hij het geldstukje met een onverschillig gebaar in zijn zak liet glijden.

— Dat was natuurlijk wel te denken, mompelde Raffles voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

— Woont mijnheer Palmer hier alleen?

— Met zijn moeder.

— Wat is zijn werkkring?

— Hij is assistent in een laboratorium.

— Hier ver vandaan?

— In de Nelson Street, geen halve mijl hier vandaan.

— Is hij nu thuis?

— Nooit op dit uur! Maar als gij hem moet spreken, kunt gij een kwartier wachten. Hij komt altijd thuis om te lunchen.

— Kent gij de jonge dame, die hier zoëven is binnengetreten en naar hem vroeg?

— Maar die vraag scheen de portier niet naar zijn zin te zijn.

Hij keek de vrager argwanend aan, floot zachtjes voor zich heen, en zei toen kortaf:

— Ik heb geen jonge dame gezien.

Raffles klopte hem glimlachend op de schouder, en zei:

— Goed zo! Daar hebt gij nog een halve kroon, omdat gij het meisje niet gezien hebt, en haar dus ook niet kent.

Hij drukte de portier het kleine goudstukje in de hand, liet de verblufte man staan, en ging de straat weer op.

Hij liep echter niet ver in de richting van de Nelson Street, en vatte post voor het uitstalraam van een grote boekwinkel.

Brand had hem een zeer goede beschrijving gegeven van Palmer, en hij wist wel, dat hij de jonge man dadelijk zou herkennen.

Hij wachtte twaalf minuten en zag hem toen aankomen, een flink uit de kluiten gewassen knaap, met een open, gebruikt gelaat, en doordringende, donkerbruine ogen.

Raffles zag hem glimlachend voorbijgaan en in het huis verdwijnen.

Hij wachtte nog vijf minuten, en bromde toen vergenoegd voor zich heen:

— Nu is het minnende paartje bij elkaar, dat wil zeggen, dat ik enige uren de tijd heb. En daarvan zal ik gebruik maken om... Mabels hand aan haar vader te gaan vragen.

HOOFDSTUK V

TWEE PRETENDENTEN

Raffles sprong dadelijk weer in een huurauto, die hem een kwartier later voor het huis van Fiddle afzette.

Kloek opende de deur.

Hij leek nog geler en magerder dan anders.

Raffles keek hem een ogenblik aan, en mompelde medelijdend voor zich heen:

— Arme, oude kerel. Jij bent hier ook de langste tijd geweest, daarop kun je staat maken.

Vervolgens vroeg hij op luide toon:

— Mijnheer Fiddle thuis?

— In de fabriek, mijnheer! antwoordde Kloek.

Raffles haalde de schouders op.

Sedert een paar dagen kon men er zeker van zijn, de fabrikant op ieder ogenblik van de dag in zijn werkplaats te kunnen vinden, waar hij persoonlijk toezicht hield op het opslaan van honderden zakken, die niets anders bevatten dan puin, voor een appel en een ei door Raffles bij slopers gekocht, en dat het voornaamste bestanddeel zou vormen van de «cacao en de suiker», welke de beide compagnons zouden vervaardigen.

Daar de fabriek nauwelijks vijf minuten van het woonhuis verwijderd was, begaf Raffles zich daar te voet heen, en trad onaangediend binnen.

De werklieden kenden hem reeds, en keken hem met een schuin oogje aan, zij schenen als bij ingeving te weten in welke betrekking deze man tot hun werkgever stond.

Raffles trad op de meesterknecht toe, die in het geheim was, en vroeg op zachte toon:

— Mijnheer Fiddle?

— Boven, mijnheer! antwoordde de man met een knipoogje.

Raffles wist wat «boven» betekende, dat was de geheime werkplaats, de «mengkamer», zoals Fiddle het spottenderwijze noemde.

Raffles besteedde de smalle trap, die naar de zolderverdieping voerde, en trad op de deur toe, die hij, naar hij wist, gesloten zou vinden.

Hij klopte aan, en de verschrikte stem van Fiddle riep aan de andere kant van de deur:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Fiddle! riep Raffles. Ik heb met je te praten, doe de deur eens open!

Een paar malen werd een sleutel in het slot rondgedraaid en toen opende de levensmiddelenvervalser de deur.

Raffles trad binnen, en was bijna in lachen uitgebarsten, bij de aanschouwing van Fiddle, die er uitzag als een molenfaarsknecht, wit bestoven, op zijn gelaat na, dat vol zwarte vegen zat.

— Hoe is het, Fiddle, begon hij, ziet men je nergens anders meer dan hier? Je bent dwaas, man, neem er toch een

beetje meer je gemak van! Neem een voorbeeld aan mij, ik doe het ook. Nu wij eenmaal de machines besteld hebben, kunnen wij niets anders doen dan afwachten tot ze er zijn!

— Maar het duurt zo lang! bromde Fiddle.

— Fiddle, je bent ondankbaar! Wat doet een maand er toe, als het goud jaren achtereen zonder onderbreking je huis zal binnenstromen! Ga nu eens zitten en luister.

En zonder plichtplegingen duwde Raffles de verblufte fabrikant boven op een zak met puntige stenen, zodat Fiddle een pijnlijk gezicht trok, en haastig een zachtere zitplaats opzocht.

— Wat heb je mij te zeggen? vroeg hij toen. Staat het in verband met de zaak?

— Min of meer, het staat in verband met je dochter!

— Met Mabel? hernam de fabrikant, terwijl hij met grote ijver aan zijn neus begon te wrijven, bij hem het teken, dat zijn aandacht in hoge mate was gaande gemaakt.

— Ja, Fiddle! Je weet misschien, dat ik geen man van mooie woorden ben, ik ga altijd recht op het doel af. Ik heb je dochter dadelijk een aardige meid gevonden, die is in de omgang hoe langer hoe sterker geworden, kortom, ik vraag je haar tot vrouw!

— Ja maar... ja maar... wat drommel, jij bent altijd zo haastig gebakerd, riep Fiddle verbluft uit. Het komt zo onverwachts!

— Maak geen praatjes, oude grappenmaker! Het komt volstrekt niet onverwachts voor je. Je hebt het drommels goed zien aankomen, hernam Raffles schouderophalend. En mijn leuze is: «Men moet het ijzer smeden, wanneer het heet is!»! Wat is je antwoord, krijg ik haar, ja of neen?

— Maar dat gaat toch maar niet zo een, twee, drie! riep Fiddle uit, terwijl hij zich het steengruis van zijn kleren klopte. Daarover moet ik toch met mijn vrouw spreken, en... en...

— Zeg alles wat je wilt, als je er maar niet aan toevoegt, dat je met Ma-

bel wil spreken! riep Raffles uit. Want dat zou ik toch niet geloven. Het oordeel van je dochter komt er volstrekt niet op aan.

— Goed, maar toch...

— Kom, laten wij er niet zoveel woorden aan besteden, hernam Raffles ongeduldig. Waarom zouden wij elkaar voor de gek houden? Tracht mij toch niet wijs te maken, dat je mijn aanzoek niet voorzien had en dat het je in de grond van je hart niet zeer verheugt, als je iemand als ik tot schoonzoen kan krijgen. Zoiets overkomt je ook niet iedere dag.

Fiddle beet zich op de lippen.

Hij had met een sterke tegenpartij te doen, die man scheen wel in de ziel zijner medemensen te kunnen lezen!

Hij trok een zuurzoet gezicht, en hernam:

— Ik denk er niet aan, Pinkerton, om je waarde in twijfel te trekken. Je bent een zeer bekwaam man, je schijnt van alle markten thuis te zijn, en ik geloof, dat, hm, dat Mabel heel gelukkig met je zal worden.

— Geloof je dat werkelijk? hernam Raffles op spottende toon, terwijl hij de fabrikant doordringend aankeek.

— Als zij er tenminste maar haar best toe doet, mompelde Fiddle. Het is waar dat jullui wel wat in leeftijd schelen, maar dat doet er eigenlijk gezegd niets toe. De hoofdzaak is, dat je een flinke vent bent, en... dat ik het zo wil hebben!

— Zo mag ik het horen! riep Raffles uit. Daarmee is inderdaad alles gezegd! Ik denk dan ook wel niet, dat je dochter tegenwerpingen zal maken!

Van dit laatste echter scheen Fiddle niet zo heel en al zeker te zijn.

Hij krabde zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor, en bromde toen half binnensmonds:

— Ik weet niet, of zij er aanstonds op zal ingaan, zij zal misschien aanvankelijk een kopje tonen — dat doen de jonge meisjes tegenwoordig zo dikwijls — maar spoedig genoeg zal zij inzien, dat ik alleen haar bestwil op het oog heb, en toegeven.

Het liefst had Raffles de huichelachtige schurk op het bleke gezicht geslagen, maar hij begreep wel, dat hem dat voor het ogenblik niet verder zou brengen.

Het zou zijn plannen slechts in de war sturen, en dat mocht in geen geval geschieden.

Hij verried dus niets van hetgeen er in hem omging, en riep uit:

— Ik kan de zaak dus als beklonken beschouwen?

— Dat kan je, Pinkerton!

— Kan ik op het ogenblik mijn opwachting maken bij je vrouw?

— Welzeker! Maar wacht, ik ga met je mee.

— Prachtig. Dan kan de zaak dadelijk haar beslag krijgen, gaf Raffles te kennen. En Mabel, zal ik haar ook thuis treffen?

— Dat spreekt van zelf, zij heeft toch thuis geluncht.

Raffles wist zeer goed, dat het tegendeel waar was, maar hij wachtte er zich wel voor van die wetenschap blijk te geven, en wachtte bedaard, tot Fiddle zich een beetje gereinigd had, en met hem de fabriek verliet.

Binnen korte tijd hadden de beide mannen de kleine afstand afgelegd, die hen van het woonhuis scheidde, en traden binnen, nadat Fiddle de deur had opengesloten met zijn huissleutel.

Volgens zijn gewoonte ging hij eerst zijn kantoor binnen, om te zien, of daar alles in orde was.

Hij stak het hoofd om de deur van het kleine bijkantoor, waar zijn factotum zat, en vroeg:

— Mijn vrouw thuis, Kloek?

— Jawel mijnheer Fiddle.

— En Miss Mabel?

— Die is anderhalf uur geleden de deur uit gegaan.

— Wat is dat? Is zij dan niet thuis gekomen om te lunchen?

— Neen, mijnheer Fiddle!

Fiddle sloeg met zijn vuist op het blad van zijn schrijftafel en schreeuwde:

— Men heeft wat te stellen met de meisjes van tegenwoordig. Dat loopt

de deur maar uit, dat luncht buitenshuis, zonder dat er iets aan de ouders gevraagd wordt!

Maar Raffles zei schouderophalend:

— Maak je maar niet ongerust, dat zal ik haar wel afleren. We moesten van haar afwezigheid maar eens gebruik maken, het zakelijk deel te behandelen, Fiddle, want van de liefde alleen, nietwaar, kun je niet leven!

— Ha, ha, goed gezegd! riep Fiddle uit. Ga zitten, dan zullen wij eens met elkaar praten. Roken?

— Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, Fiddle, dat ik alleen mijn eigen sigaren rook! riep Raffles ongeduldig uit.

— Zijn de mijne je soms niet goed genoeg? vroeg Fiddle gekwetst.

— Dat ook! Ik geloof, dat ik wel zo lief stro zou roken. En nu ter zake. Hoeveel geef je je dochter mee?

Fiddle had blijkbaar niet gerekend op deze vraag, à bout pourtant tot hem gericht, want hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, bewoog zenuwachtig de lippen, zonder echter iets te zeggen, en barstte toen uit:

— Dat kan ik toch maar niet zo ineens zeggen!

— Waarom niet?

— Waarom niet? Wel, ik moet toch eerst een kleine berekening maken. Ik moet toch nagaan, hoeveel er te verdienen valt met onze onderneming! Het is waar, ik behoef het voor jou niet te verbergen, ik heb een aardig duitje vergaard, maar je kent mij toch nog niet, als je denkt, dat ik mijn kapitaaltje zo maar ineens ga weggeven, om als bruidsschat voor mijn dochter te dienen! Want alles goed beschouwd, al kan onze onderneming heel wat geld opleveren, zij kan evengoed mislukken!

— Uitgesloten! viel Raffles hem op korte toon in de rede.

— Men kan echter ons geheim ontdekken en dan wandelen wij de gevangenis in, hernam Fiddle met stemverheffing.

— Tegen die tijd zullen wij wel zorgen, dat wij binnen zijn, hernam Raf-

fles schouderophalend. Kom, Fiddle, je weet heel goed, dat je een voortreffelijke zaak doet, als je mij je dochter geeft; met een bruidsschat van 20.000 pond, terwijl ik mij verbind, contractueel, om je mijn fabrieksgeheim mee te delen, zodra wij met onze gemeenschappelijke zaak 100.000 pond sterling zuivere winst hebben gemaakt, dat wil zeggen, binnen een paar jaar. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat ik je compagnon blijf, en dat wij de winsten blijven delen. Hoe bevalt je dat voorstel?

Fiddle had even nagedacht, en antwoordde toen op onzekere toon:

— Het is gewaagd, het is gewaagd! Ik zou je 20.000 pond sterling moeten geven, en mijn dochter op de koop toe, nog wel vóór wij zelfs goed en wel aan de gang zijn met de fabricatie van onze... levensmiddelen!

— Maar er is volstrekt geen risico, man! Hoe dikwijls moet ik dat herhalen! riep Raffles ongeduldig uit. Smaakt mijn suiker naar suiker? Smaakt mijn cacao naar cacao? Ja, nietwaar? Welnu, dan kan er ook geen sprake zijn van risico, want je eigen analyse heeft je aangetoond, dat er in de monsters, die ik bij je achterliet, geen spoor van suiker of van cacao was te vinden. En luister eens goed, Fiddle, want ik houd er van om spijkers met koppen te slaan. Je moet weten, wat je aan mij hebt. Dus kort en goed: je geeft mij je dochter en 20.000 pond bruidsschat, of ik verbreek ons contract, en dan moet je maar zien, hoe je het goedje zelf fabriceert!

— Je verbreekt ons contract! Dat gaat maar zo gemakkelijk niet! riep Fiddle woedend uit. Ik zou je aanklagen!

— Kom, kom, je zoudt immers wel wijzer zijn, hernam Raffles koeltjes. Zou je mij werkelijk voor de rechter durven brengen? Zou je het er op aan durven laten komen, dat ik alles openbaar maak? Zou je je naam te schanden willen zien gemaakt? En dan, geloof je soms, dat ik het zou afwachten, dat je mij aanklaagde? Wel man, ik heb geld genoeg, ik kan reizen waar-

heen ik wil, en lang vóór jij je aanklacht zou hebben ingediend, zou ik, laten we zeggen, in Amerika of in Australië zitten, waar ik honderden fabrikanen kan vinden, bereid om met mij samen te werken!

Dit argument scheen voor de levensmiddelenvervalser van doorslaande bewijskracht te zijn.

Hij zag nu wel in dat hij te kiezen of te delen had.

Zeker, hij zou altijd zijn zaak op dezelfde voet kunnen blijven voortzetten, maar om binnen enkele jaren een winst van millioenen te maken, dat zou alleen mogelijk zijn, als hij Pinkerton als medewerker hield.

Twintig duizend pond was een grote som, bijna een derde deel van zijn gehele fortuin, maar het moest er op gewaagd worden!

Fiddle was echter te voorzichtig, om over één nacht ijs te gaan, en daarom hield hij zich een slag om de arm.

Hij trok zijn stoel wat dichterbij die van zijn compagnon, en zei op zachte toon:

— Top! Het blijft afgesproken. Ik betaal je de bruidsschat, zodra je met Mabel in jullie woning bent getrokken. Is dat goed?

— Voortreffelijk, riep Raffles uit, terwijl hij de fabrikant zo krachtig op de schouder sloeg, dat deze bijna van zijn stoel was gegleden.

Op dat ogenblik werd de deur van het kantoor, dat in de vestibule uitkwam, geopend.

Mabel stond op de drempel.

Zodra hij haar zag, was haar vader opgesprongen.

— Wel zo, daar is de jongedame eindelijk! Nu, je komt juist bijtijds. Kom maar binnen, meisje, ik heb met je te...

Maar hij voltooide de zin niet, want zijn oog was gevallen op een jongeman, die in het midden van de vestibule was blijven staan, en die hij maar al te goed kende: het was Jack Palmer.

— Mijnheer Palmer wilde u graag een ogenblik alleen spreken, vader!

Raffles was langzaam opgestaan, keek Fiddle, Mabel en Jack achtereenvolgens grijnsend aan, en liep toen, met de handen in de zakken, het meisje schouderophalend voorbij.

En hierop snelde Mabel de trap op, Raffles liep de vestibule in, Palmer trad het kantoor binnen, en sloot de deur achter zich.

HOOFDSTUK VI

HUWELIJKSTOEBEREIDSELEN

— En zeg mij nu in het kort, wat gij mij hebt mede te delen! kwam hij op onverschillige toon.

— Ik houd al sedert geruime tijd van uw dochter, en ik kom u haar tot vrouw vragen!

— Dat is zeker een grapje?

— Met zulke dingen drijft men gewoonlijk niet de spot, mijnheer Fiddle, en dus ook ik niet. Ik heb Mabel oprecht lief, zij houdt van mij, en ik weet, dat wij gelukkig zullen worden.

— Welzo, welzo, hernam Fiddle op treiterende toon. Zult gij gelukkig

worden? Maar, als ik nu mijn toestemming weiger?

— Dan zoudt gij twee jonge mensen diep ongelukkig maken, mijnheer Fiddle. Maar waarom zoudt gij uw toestemming weigeren?

— Wel, dat kon ik wel eens doen, eenvoudig omdat ik er lust in heb, antwoordde Fiddle sarrend, terwijl hij met zijn pennemes speelde.

— Dat is een motief, dat een fatsoenlijk man niet kan aanvoeren! riep Palmer opgewonden uit. Gij zoudt kunnen weigeren, omdat ik een leegloper, een bedrieger, een schurk ben, gij kunt niet weigeren, alleen omdat ik niet rijk ben!

— Niet rijk? Wel man, je bent zo arm als Job! riep Fiddle op sarrende toon. Zeg mij eens, waar gij beiden van zoudt willen leven, want ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat Mabel van mij geen penny zou meekrijgen, wanneer zij het zou wagen, tegen mijn zin te trouwen, verondersteld, dat dat mogelijk zou zijn!

— Ik heb mijn hersens, en ik heb mijn handen, mijnheer Fiddle!

— Een mooi bezit, hernam Fiddle spottend. Het is maar de vraag, of het voldoende is! Gij zijt immers chemicus?

— Ja, ik ben assistent op een analytisch laboratorium.

— Tweede assistent, bedoel je immers?

— Sedert een paar weken eerste!

— Zo, dat valt mij mee! Dan verdient je?

— Op het ogenblik 35 pond sterling in de maand!

— Vijf en dertig pond! herhaalde Fiddle met een schel lachje. En daarvan wil je een gezin stichten? Het is immers te dwaas, om alleen te lopen!

— Maar mijn vooruitzichten zijn gunstig, mijnheer Fiddle, drong de jonge man aan. Let wel, ik vraag u niets. Maar als ik over slechts vijfduizend pond kon beschikken, dan zou ik het laboratorium kunnen overnemen, waar ik nu als assistent werkzaam ben, en ik zou u tonen, wat ik waard ben!

— Ha, ha! Een fraaie berekening! Nu, mijnheer Palmer, gij zult het zonder mijn 5.000 pond moeten stellen. Denkt gij soms, dat ik gek ben? Ik zou mijn dochter aan u geven, en bovendien nog zulk een bedrag? Maar kom, wij verliezen onze tijd, ik heb meer te doen.

— Gij weigert dus?

— Ik weiger!

— Maar ik zal nooit van haar afzien, verstaat gij?

— Ik zou u raden, om het wel te doen, hernam de fabrikant op dreigende toon. Over veertien dagen trouwt zij... met een ander!

— Dus toch! riep Palmer, terwijl hij de vuisten balde. Mabel had het dus wel goed gezien? Haar vrouwelijk instinct heeft haar dus wel goed geaden, toen het haar waarschuwde tegen die ellendige Pinkerton? Maar beseft gij dan niet, dat gij uw kind in het ongeluk stort, als gij haar aan die schurk koppelt?

Palmer keek de fabrikant een ogenblik uitvorsend aan, en zag dat het hem ernst was.

Met gebukt hoofd, wankelend, greep hij zijn hoed, en strompelde naar de deur.

Het volgende ogenblik stond Palmer in de vestibule.

Hij had de deur achter zich gesloten en leunde er een ogenblik tegen aan, terwijl hij zich met de rechter over het voorhoofd streek.

Toen hief hij het hoofd op, hij had lichte schreden vernomen uit de richting van de trap.

Mabel kwam de trap haastig aftrippen, stond halverwege stil, en vroeg toen op fluisterende toon, een uitdrukking van grote spanning op het lieve gezichtje:

— Welnu, Jack? Mijn God, wat sta je daar?

— Afgewezen, Mabel, antwoordde de jonge man, op gedempte, smartelijke toon. Alles is verloren!

— Niets is verloren! liet zich een stem in zijn onmiddellijke nabijheid horen.

Verrast wendde hij het hoofd om.

Pinkerton stond vlak naast hem, en keek hem glimlachend aan.

Waar de man zo eensklaps vandaan was gekomen, had de jongeman onmogelijk kunnen zeggen, maar hij was er, en hij scheen volstrekt niet vijandig gestemd te zijn jegens de medeminnaar.

Palmer meende aanvankelijk niet goed te hebben gehoord, en wilde zich verachtelijk van Pinkerton afwenden.

Maar Raffles verhief zijn stem een weinig en herhaalde glimlachend:

— Ik zeg u, dat er niets verloren is! Gij kent mij niet. Ga aanstonds naar uw huis, laat de moed vooral niet zinken, en denk vooral eens na over die spreuk van de Hollandse blijspeldichter Brederode:

Al siet men de ly,

Men kent ze daarom niet!

De jongeman was zo verbluft over deze woorden, die hij zeker niet verwacht had uit de mond van een man als Pinkerton, dat hij niet in staat was, iets te zeggen.

Mabel, die van de op zachte toon gefluisterde woorden niets verstaan had, maar die wel de gelaatsuitdrukking van Pinkerton zag, begreep er nog veel minder van, en daalde de trap nog verder af.

Zij keek de beide mannen beurte- lings aan, niet wetende, wat zij er moest van denken, en wendde zich toen tot Pinkerton met de vraag:

— Wilt gij mij herhalen, mijnheer, wat gij daareven tot Jack,... tot mijnheer Palmer gezegd hebt?

— Met het grootste genoegen, Miss, antwoordde Raffles op hoffelijke toon. Ik zei hem, dat hij de moed volstrekt niet behoefde te laten zinken, en ik voegde er aan toe, dat ge mij niet kent, al hebt gij mij gezien; dat gij beiden met elkaar zult trouwen, dat gij alles aan mij moet overlaten, en dat binnen enkele dagen alles in orde zal zijn!

Maar Raffles gaf haar geen gelegenheid, haar verwondering tot uiting te brengen.

Hij legde de vinger op de lippen, wees toen op de deur van het kantoor, en fluisterde:

— Geen woord, Miss! En gij, mijnheer Palmer, ga naar huis en wacht daar rustig mijn nadere mededelingen af. Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat ik uw vijand niet ben. En wat u betreft, Miss Mabel, ik vind u inderdaad zeer bekoorlijk, en ik prijs de man gelukkig, die u als zijn vrouwtje huiswaarts zal voeren, maar ik geef u mijn woord van eer, dat ik die man niet zal zijn!

Raffles scheen te zien wat er in haar omging, en zei op zachte toon:

— Ik begrijp, dat gij u zeer verwondert, Miss, en daar is ook wel reden voor. De kans is zelfs groot, dat uw verbazing binnenkort nog zal toene- men. Ik kan u echter voorlopig nog niets zeggen, gij moet nog een paar dagen geduld hebben. Beschouw mij voorlopig als uw bruidegom, al zal u dat zeker wel wat moeite kosten. Over enkele dagen zal ik het geheim hebben opgelost, waarschijnlijk tot uw grote tevredenheid, al zal denkelijk de vreugde van mijnheer uw vader niet geheel en al onvermengd zijn, want ik herhaal het: Gij zult met mijnheer Jack Palmer trouwen, is het niet hier, dan is het toch in Gretna Green.

Hij had de straatdeur reeds geopend, en Palmer, totaal verbluft, wilde de stoep afgaan.

Maar Raffles hield hem glimlachend tegen, en vroeg op zacht verwijtende toon:

— Wat is dat, mijnheer Palmer, gij gaat heen, zonder haar, die gij lief- hebt, een kus ten afscheid te geven? Wel foei!

Met een gesmoorde kreet wierp Mabel zich aan de borst van de jonge man, terwijl Raffles zich eensklaps onledig hield met de bestudering van de koperen ketting aan de deur, die zijn grote belangstelling scheen te hebben opgewekt.

Er verliep wel een volle minuut, voor hij opkeek, en zei:

— Voor een enkele afscheidskus lijkt mij dit wel voldoende, mijnheer Palmer. Mijnheer Fiddle mag u volstrekt niet verrassen, ga nu heen. Nog in de loop van deze dag hoop ik u te bezoeken, of anders zal ik u schrijven.

En met zacht geweld drong hij de jonge man, die niet wist of hij waakte of droomde, de deur uit.

Hij deed haar zacht dicht, wendde zich tot Mabel, en zei glimlachend:

— Hoe onaangenaam het ook voor u zal zijn, Miss, gij zult er u in moeten schikken, u als mijn aanstaande vrouw te beschouwen.

— Maar wilt gij mij nu niet zeggen, mijnheer... begon Mabel.

— Neen, Miss! Ik kan op dit ogenblik niets verklaren, riep Raffles haar in de rede vallend. Gij zult het spoedig genoeg vernemen. En alles zal zich ten beste keren, althans voor u beiden! En nu moet gij mij veroorloven, dat ik het kantoor weer binnenga; ik heb nog wat met uw vader te bespreken. Ik zie aan uw gezicht dat gij uiterst verbaasd zijt, en dat kan ik mij heel goed voorstellen. Heb nog slechts een paar dagen geduld en alles zal zo duidelijk als glas voor u worden. Geef mij alleen antwoord op deze vraag: Zoudt gij met mijnheer Jack Palmer willen trouwen, ook al zou uw vader u geen penny als bruidsschat meegeven?

— Dat zou ik, mijnheer! Ik stel volkomen vertrouwen in de bekwaamheden van Jack, ik weet, dat hij zich zijn weg zal banen.

— Maar, gij hadt gehoopt, dat uw

vader wel te bewegen zou zijn, om Jack althans 5.000 pond te lenen, opdat hij het laboratorium zou kunnen overnemen?

— Wat... gij weet..?

— Ja, Miss, ik ben zo vrij geweest te luisteren. Maar gij hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.

— Het is waar, mijnheer, daarop hoopte ik vurig, antwoordde Mabel op zachte toon.

— Gelooft gij, dat ik uw vriend ben?

Het jonge meisje keek een ogenblik recht in de grijze ogen, die op haar gelaat gevestigd waren, en zei toen op vaste toon:

— Het klinkt bijna ongelooflijk, maar ik weet nu, ik voel het, dat gij een vriend zijt. Gij zijt een geheel ander man geworden, uw oogopslag, de klank van uw stem, zelfs de trekken om uw mond, het is alles anders geworden. O, hoe ik u gehaat heb. Hoe heb ik u veracht en verwenst. Wilt gij mij nu niet zeggen, wat uw doel is, waarom gij hier gekomen zijt, waartoe deze comédie dient, wie gij zijt?

— Nogmaals, Miss, op al deze vragen zult gij spoedig genceg antwoord krijgen. Thans zal ik u moeten verzoeken, nog enige dagen geduld te hebben, en uw begrijpelijke nieuwsgierigheid te bedwingen. Maar dat wil ik u nu wel vast mededelen, uw verrassing zal van niet onvermengd aangename aard zijn. Al verzeker ik u, dat gij met mijnheer Palmer zult trouwen, al zou de onderste steen boven moeten komen!

HOOFDSTUK VII

EIND GOED AL GOED

Enige dagen waren verlopen sedert de dag, waarop de zogenaamde Pinkerton, zowel als Jack Palmer, aankomst hadden gedaan om de hand van

Mabel.

De compagnon van Fiddle ging, al was het dan nog niet in het publiek, door voor de aanstaande echtgenoot

van Mabel, en zo spoedig mogelijk, waarschijnlijk reeds binnen 14 dagen, zou het huwelijk voltrokken worden.

Mabel verkeerde al die tijd in een zeer zonderlinge toestand.

Raffles speelde zijn rol zo voortreffelijk, dat zij, wanneer haar vader en haar moeder aanwezig waren, niets anders dan walging en verachting voor haar aanstaande man kon gevoelen, maar nauwelijks was het zogenaamde bruidspaarje alleen, of de geheimzinnige indringer, wiens ware naam zij nog altijd niet kende, wierp het masker af, en werd een geestig causeur, een echte man van de wereld, die alleen hardnekkig bleef zwijgen, aangaande zijn ware identiteit.

Ook aan de jonge Palmer had Raffles verder niets anders medegedeeld, dan dat hij hem de hand boven het hoofd zou houden, en zou zorgen, dat Fiddle goedschiks of kwaadschiks zijn toestemming tot het huwelijk zou geven.

In geval van nood zou men altijd nog naar Gretna Green kunnen reizen, ten einde daar het huwelijk te laten sluiten.

En op de vraag van de jonge chemicus, wat Raffles toch wel kon hebben bewogen, zich aldus het lot van twee geheel vreemde mensen aan te trekken, antwoordde de Gentleman-Inbreker eenvoudig:

— Ik heb een hekel aan Fiddle, en ik wil hem een kool stoven, dat is alles!

Raffles had ook het jonge meisje geheel gerust gesteld aangaande zijn plannen ten opzichte van de fabricatie der vervalste levensmiddelen, ofschoon de voorbereidende maatregelen voortgang bleven hebben.

Wat Fiddle betreft, het scheelde weinig, of hij verafgoedde zijn compagnon.

Dat was nu eens een kerel!

Hij zou het zeker ver brengen, en Fiddle zou met hem meegaan, al was het naar het einde van de wereld.

Ook mevrouw Fiddle was hoogst in-

genomen met haar aanstaande schoonzoon, die haar aardige complimentjes wist te maken, nu en dan iets voor haar meebracht, en zich zeer galant toonde.

En zo brak de dag aan, die Fiddle zich nog geruime tijd daarna zou heugen...

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen hij, na zijn huiskamer te hebben verlaten, door de vestibule ging, en de deur van zijn kantoor opende.

Hij had Kloek last gegeven, die avond overwerk te verrichten, en hij kwam eens kijken, hoe de oude man er mee stond.

Hij bleef echter zeer verbaasd en ook verschrikt op de drempel staan; er brandde licht op zijn eigen kantoor!

Hij deed een stap naar voren, en toen pas zag hij Pinkerton, die lui in zijn stoel lag, zijn Fiddle'eigen bureaustoel, zijn benen uitgestrekt, zijn voeten op het blad van de schrijftafel, en smakelijk trekkend aan een fijne sigaar.

Pinkerton wendde slechts even het hoofd in de richting van de deur, en zei toen opgewekt:

— Zo, Fiddle, ben je daar, blij, dat je gekomen bent. Ik heb met je te spreken!

Fiddle deed langzaam de deur dicht, en keek de ander verwonderd aan.

Eigenlijk gezegd vond hij deze vrijpostigheid toch wel een beetje al te ver gaan.

Hij vroeg dan ook op tamelijk norske toon:

— Hoe ben je hier binnen gekomen?

— Wel, langs de gewone weg, natuurlijk door de voordeur.

— Maar voor de duivel, waarom ga je hier alleen zitten? Waarom heb je je niet dadelijk bij mij laten aandienen? Je bent toch, om zo te zeggen, bij ons thuis?

— Juist daarom, Fiddle! riep Raffles op joviale toon. En daarom moet je er niet boos om zijn, omdat ik gedaan heb alsof ik thuis was!

— Zit je hier al lang?

— Een uurtje!

Fiddle keek zijn compagnon nog enige tijd verbaasd aan, en ging toen in een andere stoel zitten.

Maar hij stond dadelijk weer op, en zei:

— Excuseer mij een ogenblik, ik moet eerst eens even zien, of Kloek al gereed is met zijn werk.

— Bespaar je die moeite, Fiddle zijn werk is af.

— Hoe weet je dat? vroeg Fiddle met de knop van de deur van het bijkantoor in zijn hand.

— Hij heeft het mij zelf laten zien, en toen heb ik hem naar huis gestuurd.

— Naar huis gestuurd? herhaalde Fiddle.

— Ja, je hoeft dat woord niet zo te herkauwen als een rund! Wij zijn immers compagnons, en ik heb ook wel een weinig het recht, de oude Kloek als mijn ondergeschikte te beschouwen! Trouwens, hij komt in het geheel niet meer terug!

Fiddle, die niet goed verstaan meende te hebben, kwam een paar passen op Pinkerton toe, terwijl hij grote ogen opzette.

— Wat zei je daar? vroeg hij eindelijk. Komt Kloek niet meer terug?

— Precies, amice, je hebt het heel goed verstaan.

— En waarom komt de oude schavuit niet meer terug?

— Omdat ik hem in mijn particuliere dienst heb genomen.

Fiddle ging weer langzaam zitten, keek de ander onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Zeg eens, Pinkerton, je hebt toch niet een glaasje te veel gedronken?

— Ik ben zo nuchter als een kalf.

— Is het dan een grap?

— Volstrekt niet. Ik vind alleen maar, dat die oude man hier een hondenleven had, en ik heb hem iets beters bezorgd. Hij aarzelde nog, de goede, brave stakkerd, omdat hij het niet met zijn geweten overeen kon brengen, je zo eensklaps in de steek laten, maar ik heb hem aan het ver-

stand gebracht, dat jij er zelf in het geheel geen geweten op nahield, en dat hij zich dus volstrekt niet ongerust behoefde te maken.

— Dat is sterk! barstte Fiddle eindelijk uit. Wat betekent dat in hemelsnaam? Sinds wanneer ben jij zo teergevoelig geworden?

— Och, ik heb zo mijn buien! antwoordde Raffles schouderophalend.

Er scheen iets op het gelaat van Pinkerton te lezen te zijn, dat Fiddle vervulde met een vage ongerustheid, een onbestemde vrees, waaraan hij nog geen naam kon geven.

Hij had een van zijn eigen zware sigaren opgestoken, en zei toen:

— Vertel nu eens op, wat je te zeggen hebt, maar wacht, ik zal eerst Henry schellen, dan kan hij ons de sherry brengen!

Hij was reeds opgestaan, maar Raffles drukte hem weer in zijn stoel terug, en zei rustig:

— Doe geen moeite! Henry zal toch niet komen!

— Hij — — zou — — niet — — komen? stotterde Fiddle. Wat is dat nu weer voor chineserij? Waarom niet, als ik vragen mag?

— Hij is met een boodschap weg gestuurd en zal de eerste uren wel niet terugkomen, antwoordde Raffles onverstoort. Ik heb hem namens jou gezegd, dat hij maar een paar uurtjes met zijn meisje moest gaan wandelen.

— Grote goden! hij is gek geworden, mompelde de fabrikant bevend voor zich heen, terwijl hij zijn bezoeker ontzet aanstaarde.

Maar Raffles had het gehoord en zei glimlachend:

— Ik ben volkomen bij mijn verstand, amice!

— Maar waarom, in hemelsnaam, heb je Henry dan weggestuurd?

— Omdat ik niet wilde, dat wij gestoord zouden worden!

— Is het dan zo belangrijk, wat je mij te zeggen hebt? Zo gewichtig, dat je er zelfs je meisje om veronachtzaamt?

— Welk meisje? vroeg Raffles, de as van zijn sigaar tippend.

— Houdt je mij voor de gek, Pinkerton? schreeuwde Fiddle, nu woedend. Natuurlijk mijn dochter!

— Mabel, bedoel je? Mijn waarde Fiddle, ik ben van gedachte veranderd. Ik wil niet met haar trouwen. Zij trouwt met iemand anders!

— Met iemand anders? En wie dan wel?

— Wel, met de enige man, van wie zij werkelijk houdt; met Jack Palmer!

— Nooit! riep Fiddle, briesend van woede.

— Jawel, over veertien dagen trouwen zij met elkaar!

— Daar staat mijn verstand bij stil! riep Fiddle op schorre toon.

Hij had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, bette daar zijn slapen mee droog, bevochtigde zijn lippen met zijn tong, en zei toen:

— Laten wij als mannen met elkaar praten! Waarom denk je, dat ik mijn toestemming tot dat huwelijk zal geven?

— Omdat je wel zult moeten.

— En wie zou mij hiertoe dwingen?

— Ik!

— En hoe dan wel?

— Door je aan te klagen! Ja, nu schrik je! Je weet, dat ik je in mijn macht heb!

— Maar ik jou niet minder! riep Fiddle op schorre toon.

Raffles haalde echter de schouders op en zei:

— Je kunt mij volstrekt niets doen! Jij bent Fiddle, iedereen weet dat, maar Pinkerton bestaat in het geheel niet! De man, die je hier voor je ziet, amice, is heel iemand anders, geloof dat maar! Maar daarom heeft hij je des te beter onder de duim, dat ver zeker ik je!

— Je kunt mij niets bewijzen! schreeuwde Fiddle, groen van woede.

— Zo...zo...? En onze overeenkomst?

— Daar waren geen getuigen bij!

— Een ogenblik, Kloek zat hier naast,

en heeft alles gehoord!

— En zou dat dooie lijk mij durven verraden?

— Met het grootste plezier van de wereld, dat behoeft mij maar één woord te kosten!

Fiddle liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Het zweet stond hem in dikke druppels op het voorhoofd.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

— Je bent dus een bedrieger, je bent hier gekomen, om mij in het ongeluk te storten?

— Volstrekt niet! Ik ben hier gekomen, om je te bestellen, dat is alles! Je kijkt naar je brandkast? Je ziet nu pas, dat de deur nog een beetje openstaat, — och, — waarom zou ik haar gesloten hebben, er is op dit ogenblik toch niets meer in!

Met een schreeuw van woede stormde Fiddle naar de kast toe, trok de deur open, deinsde terug, en wilde zich op Pinkerton storten.

Maar hij tuimelde achteruit, zijn gewaande compagnon had een revolver getrokken, en hem die in de ribben geduwd.

Met bevende hand tastte hij naar de telefoon, de draad was doorgesneden.

— Ja, mijn waarde Fiddle, wat zal ik je zeggen, ik neem mijn maatregelen nooit ten halve, zei Raffles bedaard. Ga nu maar weer eens zitten, en luister kalm naar wat ik je te zeggen heb.

Gebroken, half versuft, niet wetend, of hij soms de speelbal was van een boze droom, liet Fiddle zich weer in zijn stoel zakken.

Toen begon Raffles.

— Wij zullen spijkers met koppen slaan, mijn waarde Fiddle. Je moet, om te beginnen, begrijpen, dat ik volstrekt niets te verliezen heb, jij daarentegen alles! Ik heb de getuigenis van Kloek, ik heb ons contract in mijn binnenzak zitten en bestellingen aan onze leveranciers gedaan, door jou ondertekend, ik kan je morgen, als ik er lust in heb, voor de rechter slepen, en een paar dagen later zou je tot een boete van duizenden ponden, en tot zware gevan-

genisstraf veroordeeld worden. Alles, wat je in die brandkast had, zit nu in mijn zak, ik heb het er zoeven uitgenomen, en daartoe je eigen sleutel gebruikt, waarmee je noch al nonchalant omspringt. Ik zou je dus volkomen kunnen ruïneren en eigenlijk verdienen je niet beter, maar ik zal je sparen, terwille van je dochter, een schat, die een betere vader verdiende te hebben. Maar dat doe ik slechts op één voorwaarde.

— Laat horen! zei Fiddle op schorre toon.

— Je geeft je toestemming tot dat huwelijk!

— Laten zij doen wat ze willen, en naar de duivel lopen! riep Fiddle hees.

— De toestemming is niet bepaald in vriendelijke bewoordingen vervat, maar de tien minuten zijn dan ook nog lang niet om! Hier heb je een stuk papier, neem je vulpen, schrijf op je toestemming! En gauw wat ik houd niet van treuzelen!

— Geef je mij dan mijn zuur verdiende centjes terug?

— Op een kleinigheid na! En schrijf nu!

Haastig krabbelde de fabrikant de vereiste toestemming, ondertekende ze, en schoof ze Raffles met een woedend gebaar toe.

— Hier! gromde hij. Wat nu nog?

— Nu stel je een stuk op, waarin moet staan, dat je aan Jack Palmer

een bedrag van 5000 pond sterling leent, in tien jaren terug te betalen, tegen een rente van 3½%.

— Nooit! schreeuwde Fiddle.

— Haast je wat, of je ziet van je kapitaal geen penny terug!

Kreunend begon Fiddle, telkens ophoudend om na te denken, opnieuw te schrijven.

Na enige tijd was hij gereed, Raffles nam hem het stuk af, las het aandachtig door, vouwde het op, en stak het bij de toestemming in zijn portefeuille.

Daarop legde hij een stapeltje bankbiljetten, goudgeld en effecten voor Fiddle neer, en zei glimlachend, terwijl hij opstond:

— De 5000 pond sterling heb ik er al afgenomen! Ik heb Palmer het geld al gegeven uit mijn eigen zak. Wij zijn dus quite! Je zult van het bedrag nog een duizend pond missen die houd ik, ter dekking van mijn onkosten! En probeer nu niet mij te bedriegen, Fiddle, want bij God, als Mabel en Jack over 14 dagen niet met elkaar getrouwd zijn, dan kom ik weer bij je terug en dan verzeker ik je, dat er geen duit in je brandkast achterblijft, en dat ik je zonder medelijden aan de kaak zal stellen. Daarop geef ik je mijn woord van John Raffles!

Raffles was reeds bij de deur, en voor Fiddle van zijn verbazing en woede bekomen was, had hij het huis reeds verlaten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een duivels complot

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt
<p>2006. — Een droeve Huwelijksdag
 2007. — De Wraak der K. K. K.
 2008. — Twee Doodsvijanden
 2009. — De Meester herleeft
 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
 2011. — Raffles en Amor
 2012. — Nicholson juicht te vroeg
 2013. — De Broeder van Nicholson
 2014. — Avontuur in België
 2015. — De Moord in Kamer 13
 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
 2020. — Bloed en Goud
 2021. — De buitenste Duisternis
 2022. — De Waanzinnige
 2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van « Goudhaar »
 2029. — « Goudhaar »
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Iona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2045. — Zwarte Anna
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verklapper
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjaagt
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenwerking
 2058. — De Kooi des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2081. — De Chinese Schatkamer
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs</p> | <p>2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumoer om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropool
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de « De Ratten »
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama van de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2.143. — In het barre Noorden
 2.144. — Misdadige Onschuld
 2.145. — De Duivel in de Vrouw
 2.146. — Het Spook van Sèvres
 2.147. — De Dubbelganger
 2.148. — Onraad op Drummond Hall
 2.149. — Amor en Juwelen
 2.150. — Het geheim van de Grot
 2.151. — Bernadette's Geheim
 2.152. — Diamanten en Liefde
 2.153. — Goud onder de Golven
 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2.155. — De Vrouw in het rood
 2.156. — Het debuut van Conny Campbel
 2.157. — Een voordelig zaakje</p> |
|--|--|

IN VOORBEREIDING :

2158. — Een duivels complot